

<p>ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ. (ΚΑΘ ΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑΤΡΙΤΗ). ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Τῆς Νηστείας τῇ θείᾳ ἀπαρχῇ, κατάνυξιν κτησώμεθα ψυχῆς, ἐκβοῶντες· Δέσποτα Χριστέ, τὴν προσευχὴν ἡμῶν δέξαι, ἐκλεκτὸν ὥσπερ θυμίαμα, καὶ ῥῦσαι δεόμεθα δυσώδους φθορᾶς ἡμᾶς, καὶ κολάσεως φρικτῆς, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐδιάλλακτος.</p> <p>Δόξα... (Τὸ αὐτὸ). Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Εὐσπλαχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς, Θεοτόκε, βλέπον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριήλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.</p> <p>Τὴν πάνσεπτον ἐγκράτειαν, ἐναρξώμεθα φαιδρῶς, ἀκτῖνας ἀπολάμποντες, τῶν ἁγίων ἐντολῶν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀγάπης τὴν λαμπρότητα, προσευχῆς τὴν ἀστραπὴν, ἀγνείας καθαρότητα, εὐανδρείας τὴν ἰσχύν, ὅπως λαμπροφόροι προφθάσωμεν, εἰς τὴν ἁγίαν καὶ</p>		<p>ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ. (ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑΤΡΙΤΗ). ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Μέ τὴν ἱερὴ ἔναρξιν τῆς Νηστείας, ἅς ἀποκτήσουμε κατάνυξιν ψυχῆς φωνάζοντας· Κύριε Χριστέ, δέξου τὴν προσευχή μας ὡς ἐκλεκτὸ θυμίαμα, καὶ ἀπάλλαξέ μας, παρακαλοῦμε, ἀπὸ τῆ βρωμερῆ φθορᾶ, καὶ ἀπὸ τῆ φρικτῆς κόλασης, Ἐσύ πού εἶσαι ὁ μόνος εὐκόλος στή συμφιλίωση.</p> <p>Δόξα... (Τὸ ἴδιο). Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐπειδὴ εἶσαι πηγὴ τῆς εὐσπλαχνίας, Θεοτόκε, κάνε μας ἄξιους τῆς συμπάθειάς σου· Στρέψε τὸ βλέμμα σου στό λαό πού ἁμάρτησε, δεῖξε ὅπως πάντα τὴ δύναμή σου· Διότι, ἐπειδὴ ἐλπίζουμε σ' ἐσένα, σοῦ φωνάζουμε τό Χαῖρε, ὅπως κάποτε ὁ Γαβριήλ ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἀσωμάτων.</p> <p>Ἄς ἀρχίσουμε μέ χαρὰ τὴν πάνσεπτη ἐγκράτεια, ἀκτινοβολώντας τίς ἀκτῖνες τῶν ἁγίων ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μας· Τὴ λαμπρότητα τῆς ἀγάπης, τὴ λάμψη τῆς προσευχῆς, τὴν καθαρότητα τῆς ἀγνότητος, τὴ δύναμη τῆς ἀνδρείας· Γιά νά φθάσουμε λαμπροφώντας στήν ἁγία καὶ τριήμερη Ἀνάσταση, ἡ ὁποία λάμ-</p>
--	--	--

τριήμερον Ἀνάστασιν, τὴν καταλάμπουσιν ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν ἄμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοῖς, λυτροῦμαι τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστῶς, ὦ Μῆτερ Θεοῦ ἡμῶν· προφθάνεις γὰρ σὺ πάντοτε, τοῖς αἰτουσί σε πιστῶς, τὸν ζόφον ἐκδιώκουσα, τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν. Ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Δέξαι Δέσποινα, βραχέα χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι ἐν πᾶσι βοήθεια.

ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

«Σῶσον ὁ Θεός. . . ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Βιβλικά ῥοδαί.

ᾠδὴ Α'. «Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-118).

ᾠδαί Β'. Γ'. Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 118-135).

ᾠδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα... ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137).

ᾠδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138).

Κανόνες.

ᾠδὴ Α'. (Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου):

Πῶς τὴν ἐμὴν, νῦν ἀποκλαύσομαι ἔκπτωσιν,

πει στὸν κόσμον τὴν ἀφθαρσία.

Δόξα... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἔχοντας τὴν ἀκαταμάχητην πρεσβείαν σου στὰ δεινά, ἐλευθερώνομαι μὲ τρόπο θαυμαστὸ ἀπ' αὐτοὺς πού μὲ θλίβουν, Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Διότι προφθάνεις πάντοτε σ' αὐτοὺς πού σέ παρακαλοῦν μὲ πίστη, διώχοντας τὸ σκοτάδι τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν. Γι' αὐτὸ εὐχαρίστως σοῦ φωνάζουμε· Δέξου, Κυρία, ἀσημαντὰ εὐχαριστήρια, ἐπειδὴ εἶσαι ἡ βοήθειά μου σέ ὅλα.

Ν'. (50).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

«Σῶσον ὁ Θεός. . . ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Βιβλικές ᾠδές.

ᾠδὴ Α'. «Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν. . . ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-118).

ᾠδές Β'. Γ'. Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 118-135).

ᾠδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα... ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-7).

ᾠδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ. . . ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138).

Κανόνες.

ᾠδὴ Α'. (Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου ὡς ἐξῆς):

Πῶς νὰ κλάψω τώρα τὸ δικό μου ξεπεσμό; Ποιὰ

ποιάν ἀρχὴν ποιήσομαι, τῆς σωτηρίας μου, ὁ ἄσώτως βιώσας; Οἰκτίρμον οἷς περ οἶδας, κρίμασι, σῶσόν με.

Ἴδε καιρός, ἴδε ἡμέρα σωτήριος, ἢ τῆς Νηστείας εἴσοδος, ψυχὴ, γρηγόρησον, καὶ παθῶν τὰς εἰσόδους, ἀπόκλεισον Κυρίῳ, ἐνατενίζουσα.

Ἀμαρτιῶν, ἢ τρικυμία χειμάζουσα, ἐπὶ βυθὸν καθέλκει με τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλὰ σοῦ τῶ πελάγει, προστρέχω τοῦ ἐλέους. Σῶσόν με Κύριε.

Μόνος ἐγώ, τῇ ἀμαρτία δεδούλωμαι, μόνος ἐγώ τοῖς πάθεσι, θύραν ἠνέωξα, εὐδιάλλακτε Λόγε, ἐπίστρεψόν με, σῶσον, τῇ εὐσπλαχνία σου.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὴν πηγὴν, τῆς ἀπαθείας κηήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι, Κόρη θεράπευσον, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ἐξάρπασόν με μόνη, θεοχαρίτωτε.

Τριῶδιον. Ἔτερος.

Δεῦτε λαοί, σήμερον ὑποδεξώμεθα, τῶν Νηστειῶν τὸ χάρισμα, ὡς θεοδώρητον, καιρὸν τῆς μετανοίας· ἐν ταύτῃ τὸν Σωτῆρα, ἰλεωσόμεθα.

Ἐφθασε νῦν, εἰσῆκται ὁ τῶν ἀγώνων καιρός, τὸ τῆς Νηστείας στάδιον, προθύμως ἅπαντες, ἀπαρξώμεθα ταύτης, τὰς ἀρετὰς Κυρίῳ, ὡς δῶρα φέροντες.

Δόξα...

Μονὰς ἀπλή, τρίφωτε ἀρχικωτάτη Ἐνάς,

ἀρχὴ νὰ κάνω γιὰ τὴ σωτηρία μου ἐγώ πού ἔζησα ἄσωτα; Εὐσπλαχνε, σῶσε με, γιὰ λόγους πού Ἐσύ γνωρίζεις.

Νὰ καιρός, νὰ ἡμέρα σωτηρίας, ἢ ἔναρξη τῆς Νηστείας· Ψυχὴ μου, ξύπνα, καὶ κλείσε τίς εἰσόδους τῶν παθῶν, ἀτενίζοντας τὸν Κύριο.

Ἡ τρικυμία τῶν παθῶν ταλαιπωρώντας με μέ σέρνει κάτω στό βυθό τῆς ἀπογνώσεως· Ἀλλά προστρέχω στό πέλαγος τοῦ ἐλέους σου· Σῶσε με, Κύριε.

Μόνος ἐγώ ἔχω ὑποδουλωθεῖ στήν ἀμαρτία· Μόνος ἐγώ ἄνοιξα θύρα στά πάθη, Λόγε τοῦ Θεοῦ, πού εἶσαι εὐκόλος στή συμφιλίωση· Ἐπίστρεψέ με, σῶσε με μέ τὴν εὐσπλαχνία σου.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού γέννησες τὴν πηγὴ τῆς ἀπάθειας, θεράπευσε ἐμένα, πού τραυματίστηκα ἀπὸ τὰ πάθη, Κόρη, θεράπευσέ με καὶ ἄρπαξέ με ἀπὸ τὴν αἰώνια φλόγα, μόνη χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό.

Τριῶδιο. Ἄλλος.

Ἐλάτε, λαοί, νὰ ὑποδεχθοῦμε σήμερα τὸ χάρισμα τῶν Νηστειῶν, ὡς καιρὸ τῆς μετανοίας, πού μᾶς δωρίζει ὁ Θεός· Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς ἅς ἐξευμενίσουμε τὸν Σωτῆρα.

Ἐφθασε τώρα, μπῆκε ὁ καιρός τῶν ἀγώνων, τὸ στάδιο τῆς Νηστείας, ἅς τὴν ἀρχίσουμε ὅλοι, προσφέροντας ὡς δῶρα στὸν Κύριο τίς ἀρετές.

Δόξα...

Μονάδα ἀπλή, τρίφωτη, αἰώνια ἐνότητα, πανίσχυ-

πανσθενεστάτη πάνζωε, Θεέ και Κύριε, Πατήρ ο παντοκράτωρ, ο Υιός και το Πνεῦμα, σῶζε τοὺς σέβοντάς σε.

Και νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Θεοῦ, ἅγιον ὄρος ὑμνήσωμεν, Μαρίαν τὴν ἀμίαντον, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν, ὁ τῆς δικαιοσύνης, Ἥλιος τοῖς ἐν σκότει, Χριστὸς ἡ πάντων ζωῆ.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἄρμα πυρός, ἔλαβεν Ἥλιαν τὸν θαυμαστὸν νηστεία ὀπλισάμενον. Μωσῆν ἀνέδειξε θεατὴν τῶν ἀρρήτων, καὶ ἡμεῖς ταύτην ἐλόντες, ὀψόμεθα τὸν Χριστόν.

Βρῶσιν Ἀδάμ, ἔφαγε, καὶ Παραδείσου αὐτόν, ἡ ἀκρασία ἔξωσεν, ἡμᾶς δὲ Κύριε, ἡ Νηστεία λαβοῦσα, ἀξίους μετανοίας, δείξει φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν ἀνήκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται.

Ωιδὴ Β'. Γ'. Τοῦ Μηναιίου.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα τοῦ Μηναιίου.

Ωιδές Δ'. Ε'. ΣΤ'. Τοῦ Μηναιίου.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Μαρτυρικόν. Τοῦ ἤχου.

ρη, πηγὴ ζωῆς, Θεέ και Κύριε, Πατέρα παντοκράτορα, ὁ Υιός και τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σῶζε αὐτοὺς πού σέ σέβονται.

Και νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἄς ὑμνήσουμε τὸ ἅγιο ὄρος τοῦ Θεοῦ, τὴ Μαρία τὴν ἀμόλυνη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος στοὺς σκοτισμένους, ὁ Χριστὸς ἡ ζωὴ τῶν πάντων.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Πύρινο ἄρμα παρέλαβε τὸν θαυμαστὸ Ἥλια, πού ὀπλίσθηκε μετὰ τὴ νηστεία. Αὐτὴ ἀνέδειξε τὸ Μωσῆ θεατὴ τῶν μυστηρίων· Κι ἐμεῖς, ἂν διαλέξουμε αὐτὴν, θὰ δοῦμε τὸν Χριστό.

Ἐφαγε ὁ Ἀδάμ κάποια τροφή, καὶ ἡ ἔλλειψη ἐγκράτειας τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν παράδεισο· Καὶ ἐμᾶς, ἂν μᾶς ἀναλάβει ἡ Νηστεία, θὰ μᾶς κάνει ἀξίους τῆς μετανοίας, φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐλάτε, λαοί, ἄς ψάλλουμε ὕμνο στό Χριστό τὸ Θεό, πού χώρισε τὴ θάλασσα, καὶ ὀδήγησε τὸν λαὸ πού ἔβγαλε ἀπὸ τὴ σκλαβιά τῶν Αἰγυπτίων, διότι εἶναι δοξασμένος.

Ωιδές Β'. Γ'. Μόνο ἀπὸ τὸ Μηναιίο.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα τοῦ Μηναιίου.

Ωιδές Δ'. Ε'. ΣΤ'. Μόνο ἀπὸ τὸ Μηναιίο.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Μαρτυρικὸ τοῦ ἤχου.

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Συναξάριον). Τοῦ Μηναίου. Ὡιδή Ζ'. Τοῦ Μηναίου. Ὡιδή Η'. Τοῦ Μηναίου. Τοῦ Τριωδίου: Πυρποληθέντα ἡδοναῖς, καὶ ψυχῆς τὸ ὀπτικὸν ἀμαυρωθέντα, τῷ πυρὶ τοῦ σου φόβου, ἀνακαινίσας Χριστέ, φωτί με σωτηρίας αὔγασον, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Κόρον μισήσασα παθῶν, ἐστιάθητι καλῶν τῇ καρκεία, καὶ ἡδύνθητι μᾶλλον, τῇ ἐκ νηστείας τροφῇ, πικρίας ἡδονῶν ἐκκλίνουσα, ταπεινὴ ψυχὴ μου, καὶ ζῆθι εἰς αἰῶνας.</p> <p>Πεπωρωμένος τὴν ψυχὴν, καὶ τῇ μέθῃ τῶν παθῶν ἐσκοτισμένος, οὐδαμῶς ἀτενίζω, πρὸς σὲ τὸν μόνον Θεόν· διό με οἴκτειρον καὶ φώτισον, καὶ τῆς μετανοίας ὑπάνοιξόν μοι πύλας.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡ οὐρανῶσασα ἡμῶν, τὴν γεώδη καὶ φθαρτὴν Ἄγνη οὐσίαν, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, κατευθυνθῆναι ἡμῶν, ἐντεύξεις καὶ δεήσεις ποίησον, πρὸς τὸν σὸν καὶ πάντων, Θεὸν καὶ Βασιλέα.</p> <p>Τριώδιον. Ἔτερος.</p> <p>Φαιδρῶς εἰσδεξώμεθα, τῆς Νηστείας τὴν εἴσοδον πιστοί, καὶ μὴ σκυθρωπάσωμεν, ἀλλὰ νίψωμεν τὰ πρόσωπα ἡμῶν, ἀπαθείας τῷ ὕδατι, εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Συναξάριο τοῦ Μηναίου. Ὡιδή Ζ'. Μόνο ἀπὸ τό Μηναιῖο. Ὡιδή Η'. Τοῦ Μηναίου. Τοῦ Τριωδίου: Ἐπειδὴ κάηκα ἀπὸ τίς ἡδονές καὶ θάμπωσε ἡ ὄραση τῆς ψυχῆς μου, ἀφοῦ μέ ἀνακαινίσσεις μέ τῇ φωτιά τοῦ φόβου σου Χριστέ, φώτισέ με μέ τό φῶς τῆς σωτηρίας, γιά νά σέ δοξάζω σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Μίσησε τό χορτασμό τῶν παθῶν, καὶ κάθισε στό τραπέζι μέ τά καρκεύματα τῶν καλῶν, καὶ εὐχαριστήσου μέ τὴν ἀπόλαυση ἀπὸ τῆ νηστεία, ἀποφεύγοντας τὴν πικρία τῶν ἡδονῶν, ταπεινὴ ψυχὴ μου, καὶ ζῆσε αἰώνια.</p> <p>Πωρωμένος στήν ψυχὴ, καὶ σκοτισμένος ἀπὸ τῇ μέ- θη τῶν παθῶν, δέν βλέπω καθόλου πρὸς ἐσένα τόν μο- ναδικό Θεό· Γί' αὐτό σπλαχνίσου με, καὶ φώτισέ με, καὶ ἄνοιξέ μου τίς πύλες τῆς μετανοίας.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Ἐσύ, Ἄγνη, πού ἔκανες οὐράνια τῇ γήινη καὶ φθαρ- τῇ οὐσία μας, μέ τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, κάνε νά κατευθυνθοῦν οἱ προσευχές καὶ οἱ δεήσεις μας πρὸς τόν δικό σου καὶ ὄλων μας Θεό καὶ Βασιλέα.</p> <p>Τριώδιο. Ἄλλος.</p> <p>Μέ χαρά ἄς ὑποδεχθοῦμε τὴν εἴσοδο τῆς Νηστείας, πιστοί· Καί μὴ σκυθρωπάσουμε (κατσουφιάσουμε), ἀλλὰ ἄς νίψουμε τὰ πρόσωπά μας μέ τό νερό τῆς ἀπάθειας, δοξολογώντας καὶ ὑπερυψώνοντας τόν Χρι-</p>
--	--	---

αἰῶνας.

Ἐλαίῳ ἀλείψαντες, συμπαθείας ψυχῆς τὴν κεφαλὴν, μὴ βαπτολογήσωμεν, τῷ Πατρὶ ἡμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, προσευχὰς ἀναπέμποντες, εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Ἄϊδιον ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πιστοί, Υἱὸν δὲ συνάναρχον, καὶ Πνεῦμα συνεκλάμψαν ἐκ Πατρὸς, Ὁμοούσια Πρόσωπα, μιᾶς ὄντα, τῆς παντοδυνάμου, ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἰλαστήριον ὄντως τῶν πιστῶν· ἐκ σοῦ γὰρ ἡ ἄφεςις, παροχεύεται τοῖς πᾶσι δαψιλῶς, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, μὴ ἐλλίπτῃς, εὐμενιζομένη, ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστεύσας ὁ Κύριος, τεσσαράκοντα μέτρον ἡμερῶν, τὰς νῦν ἀφιέρωσε, καὶ ἡγίασεν ἡμέρας ἀδελφοί, ἐν αἷς φθάσαντες κράζομεν· Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

«Τὸν πάλαι δροσίσαντα, τῶν Ἑβραίων τοὺς Παῖδας ἐν φλογί, καὶ φλέξαντα Κύριον, τοὺς

στό στοὺς αἰῶνες.

Ἀφοῦ ἀλείψουμε τὴν κεφαλὴ τῆς ψυχῆς μέ τό λάδι τῆς συμπάθειας, ἄς μὴν περιπτολογήσουμε ἀναπέμποντας προσευχὰς στόν οὐράνιο Πατέρα μας, δοξολογώντας καὶ ὑπερυψώνοντάς τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱόν καὶ ἅγιο Πνεῦμα, τόν Κύριο.

Ἄς ὑμνήσουμε, πιστοί, τόν Πατέρα αἰώνιο, ἀναρχο (χωρίς ἀρχή), καὶ τόν Υἱό ἀναρχο μαζί του, καὶ τό Πνεῦμα πού ἔλαμψε μαζί ἀπό τόν Πατέρα, οἱ ὅποιοι εἶναι τρία πρόσωπα μέ τὴν ἴδια οὐσία τῆς παντοδύναμης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μαρία, πού σέ κάλεσε ὁ Θεός, εἶσαι ἀληθινὴ συγχώρηση τῶν πιστῶν, διότι ἀπό σένα διοχετεύεται ἡ συγχώρηση σέ ὅλους ἀφθονά· Μὴ παραλείψεις, νά ἐξευμενίζεις (νά κάνεις εὐνοϊκό) τόν Υἱό σου καὶ Κύριο, γί αὐτούς πού σέ ὑμνοῦν.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Ἀφοῦ νηστεψε ὁ Κύριος συνολικά σαράντα ἡμέρες, καθιέρωσε καὶ ἀγίασε τίς ἡμέρες αὐτῆς τῆς νηστείας, ἀδελφοί· Στίς ὅποιες ἐφθάσαμε καὶ κράζουμε· Δοξολογεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τό Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Ἦμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τόν Κύριο.

Ὁ Εἰρμός.

Τόν Κύριο, πού δροσίσε παλαιά τοὺς νέους τῶν Ἑβραίων στή φλόγα, καὶ ἔκαψε σ' αὐτὴν κατά τρόπο

Χαλδαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν.. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Μηναίου.

Τοῦ Τριωδίου

Ἡ τῆς Νηστείας ἡμέρα, ἀποχὴ ἀμαρτίας, γενέσθω σοι ψυχὴ, καὶ πρὸς Θεὸν νεῦσις ὁμοῦ καὶ οἰκειώσεις, ὅπως φύγῃς κακίας τὰ βάραθρα, καὶ μόνας τὰς ὁδοὺς, τὰς φερούσας ποθήσης, πρὸς τὴν ἐκεῖ κατάπαυσιν.

Καὶ λογισμοῖς ὀλισθήσας, καὶ σαρκὶ πλημμελήσας, ὀδύρομαι καὶ στένω καὶ βοῶ· Σῶσόν με Κύριε, σῶσόν με, ἀνεξίκακε μόνε, καὶ μὴ καταδικάσῃς με εἰς πῦρ, τῆς γεέννης ἐκείνης, τὸν καταδίκης ἄξιον.

Τὸν φωτεινὸν τῆς Νηστείας, ἐνδυθέντες χιτῶνα, κραιπάλης σκοτεινὸν καὶ δυσαχθές, ἀποδυσώμεθα ἔνδυμα, καὶ φαιδροὶ γεγονότες, ταῖς θείαις ἀρεταῖς τὰ φωταυγῇ, τοῦ Σωτῆρος ἐν πίστει, ὀψόμεθα παθήματα.

Θεοτοκίον.

Ἐξασθενήσασαν πάσαις, προσβολαῖς τῶν κακίστων, δαιμόνων τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, ἴασαι ἄχραντε Δέσποινα, ἰατρὸν τετοκυῖα, Χριστὸν τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν, τῶν εἰδότην σε Κόρη, Παρθένον ἀδιάφθορον.

Τριώδιον. Ἔτερος.

Νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς, τῶν ἀγίων Νηστειῶν,

παράδοξο τοὺς Βαβυλωνίους, ἃς τὸν ἀνυμνήσουμεν λέγοντας· Δοξολογεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Μηναίου.

Τοῦ Τριωδίου.

Ἡ ἡμέρα τῆς Νηστείας ἃς γίνεαι γιὰ σένα, ψυχὴ μου, αἰτία ἀποχῆς ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ συγκατάθεσης πρὸς τὸν Θεὸ καὶ στενῆς σχέσης μαζί του, γιὰ νὰ ἀποφύγεις τοὺς γκρεμοὺς τῆς κακίας, καὶ νὰ ποθήσεις μόνο τοὺς δρόμους, πού ὀδηγοῦν στὴν ἐκεῖ ἀνάπαυση.

Ἐπειδὴ καὶ γλίστρησα σέ λογισμοὺς, καὶ σαρκικὰ ἔσφαλα, θρηνώ καὶ στενάζω καὶ φωνάζω· Σῶσε με, Κύριε, σῶσε με, μόνε ἀναξίκακε, καὶ μὴ μέ καταδικάσεις στή φωτιά ἐκείνης τῆς κολάσεως ἐμένα τὸν ἄξιο καταδίκης.

Ἄς ντυθοῦμε τό φωτεινὸ ἔνδυμα τῆς Νηστείας, καὶ ἃς ξεντυθοῦμε τό σκοτεινὸ καὶ δυσβάστακτο ἔνδυμα τῆς μέθης· Καὶ ἀφοῦ γίνουμε χαρούμενοι μέ τίς θεϊκὲς ἀρετές μέ πίστη, θά δοῦμε τὰ λαμπρὰ Πάθη τοῦ Σωτήρα.

Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ ἐξασθένησε ἡ ἀθλία μου ψυχὴ ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιθέσεων τῶν κακούργων δαιμόνων, θεράπευσέ την, ἀμόλυπτη Κυρία, Ἐσύ ἡ ὁποία γέννησες ἰατρό, τό Χριστό, τὴν ἀπολύτρωση ἡμῶν, πού σέ ἀναγνωρίζουμε, Κόρη, ἀφθορη Παρθένο.

Τριώδιο. Ἄλλος.

Τώρα ἔφθασε ὁ καιρὸς τῶν ἀγίων νηστειῶν· Ἄς τὴν

ἐναρξώμεθα ταύτης, ἐν καλαῖς ἀναστροφαις· εἰς κρίσεις γὰρ καὶ μάχας, μὴ νηστεύετε φησίν.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Χωρήβ, τῇ νηστεία καθαρθεῖς, εἶδε Θεὸν Ἡλίας· καθαρθῶμεν καὶ ἡμεῖς, νηστεία τὴν καρδίαν, καὶ ὀψόμεθα Χριστόν.

Δόξα...

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τρία Πρόσωπα ὑμνῶ, ἓνα Θεὸν τῶν ὅλων, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν αἰδίου ἀρχήν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἡ Ἄγνη παιδοποιεῖς, ἡ Παρθένος γαλουχεῖς, πῶς ἐν ταύτῳ τὰ δύο, παρθενεύεις τίκτουσα; Θεός ἐστιν ὁ δράσας, μὴ ἐκζήτει μοι τὸ πῶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡμέρα μία μὲν φησί, βίος ὅλος γηγενῶν, τοῖς κάμνουσιν ἐκ πόθου, τεσσαράκοντα εἰσίν, ἡμέραι τῆς Νηστείας, ἃς τελέσωμεν φαιδρῶς.

Ὁ Εἰσμός.

«Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνομεν πιστοί».

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν,

ἀρχίσουμε (τὴν νηστεία) μὲ καλὰς συναναστροφές· Διότι λέγει ὁ Θεός, μὴ νηστεύετε καὶ βρῖσκεσθε σὲ δικαστήρια καὶ διαμάχες.

Στὸ ὄρος Χωρήβ ὁ Ἡλίας εἶδε τὸν Θεό, ἀφοῦ καθαρίσθηκε μὲ τὴ νηστεία· Ἄς καθαρισθοῦμε κι ἐμεῖς στὴν καρδιά μὲ νηστεία, καὶ θά δοῦμε τὸν Χριστό.

Δόξα...

Μία φύση προσκυνῶ, τρία Πρόσωπα ὑμνῶ, ἓνα Θεὸ τῶν ὅλων, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν αἰώνια ἀρχή.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσὺ ἡ Ἄγνη, γεννᾷς παιδί, ἐσὺ ἡ Παρθένος θηλάζεις, πῶς συνυπάρχουν ταυτόχρονα καὶ τὰ δύο, δηλαδή πῶς μένεις Παρθένος ἐνῶ γεννᾷς; Ὁ Θεός εἶναι Αὐτός πού τό ἔκανε· Μὴ μοῦ ζητεῖς τὸ πῶς.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Μία ἡμέρα, λέγει, εἶναι ὅλη ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων· Γιά ὅσους κοπιᾶζουν ἀπὸ πόθο, σαράντα εἶναι οἱ ἡμέρες τῆς Νηστείας, τίς ὁποῖες ἄς ἐκπληρώσουμε χαρούμενα.

Ὁ Εἰσμός.

Τὴ Θεοτόκο, πού συνέλαβε στὴν κοιλία τῆς ὑπερφυσικά μὲ σάρκα τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, μὲ ἀκατάπαυστους ὕμνους ἃς τὴ μεγαλύνουμε, πιστοί.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νά μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμὸ καὶ παναμόλυνη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιὸ τιμημένη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἐνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς φθορὰ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγμα-

<p>τήν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν. Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40). Φωταγωγικόν. Τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139). Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Σοί δόξα πρέπει. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 50). Τοῦ Τριωδίου. Ἐλήλυθεν ἡ Νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς ἀμαρτίας, καί συνήγορος τῆς μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν Ἀγγέλων, καί σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, οἱ πιστοὶ ἀνακράξομεν· ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς). Εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιοθέντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Σὲ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα καὶ Παρθένον ἀγνήν, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἀγιωτέραν, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι ψυχῇ καὶ σῶματι, Θεοτόκον ὁμολογοῦμεν, ὡς κυρίως γεννήσασαν,</p>		<p>τική Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε. Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40). Φωταγωγικό. Τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139). Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43). Σοὶ δόξα πρέπει... (Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 50). Τοῦ Τριωδίου. Ἦλθε ἡ Νηστεία, ἡ μητέρα τῆς σωφροσύνης (τῆς σύνεσης), πού εἶναι κατήγορος τῆς ἀμαρτίας καί ὑπερασπιστὴς τῆς μετανοίας, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων· Οἱ πιστοὶ ἄς φωνάξομε· Θεέ, ἐλέησέ μας. (Δίς). Εἶναι εὐλογημένος ὁ στρατός τοῦ Βασιλιᾶ τῶν οὐρανῶν· Διότι ἂν καὶ ὑπῆρχαν ἄνθρωποι οἱ Ἀθλοφόροι, ὅμως ἔτρεχαν, νὰ φθάσουν σὲ ἀγγελικὴ ἀξία, ἀφοῦ κα- ταφρόνησαν τὰ σώματα, καὶ μέ τὰ παθήματα ἔγιναν ἄξιοι τῆς τιμῆς τῶν Ἀσωμάτων. Μέ τίς εὐχές τους, Κύρι- ε, σῶσε τίς ψυχές μας. Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ἐσένα τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγνή Παρθένο, τὴν ἀγιώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ, σὲ μεγαλύνουμε μέ φωνές ὑμνων, διότι μέ ψυχῇ καὶ σῶμα σὲ ὁμολογοῦμε Θεοτόκο, γιατί στήν πραγματικότητα γέννησες τὸν Θεὸ μέ σῶμα·</p>
---	--	---

Θεὸν σεσαρκωμένον· πρέσβευε Πάναγνε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου Ὑψιστε, τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρῶτὶ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15-16).

Ἐν τῷ ναῷ ἐστῶτες τῆς δόξης σου, ἐν οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν, Θεοτόκε Πύλη ἐπουράνιε, ἀνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου.

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν τὴν ὄντως Θεοτόκον σέ μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, πάτερ.

Ὁ Ἱερεὺς. Ὁ ἄν εὐλογητὸς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐπουράνιε Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν στερέωσον, τὴν Πίστιν στήριξον, τὰ ἔθνη πράϋνον, τὸν κόσμον εἰρήνευσον, τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν ταύτην καλῶς διαφύλαξον, τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον, καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει παράλαβε, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ.

Πρέσβευε, Πάναγνη γιὰ τίς ψυχές μας.

Εἶναι ὠραῖο νὰ δοξολογοῦμε τὸν Κύριο καὶ νὰ ψάλλουμε πρὸς τιμὴν τοῦ ὀνόματός σου, Ὑψιστε (Ὑψηλότατε), γιὰ νὰ ἀναγγέλλουμε τὸ πρῶτὶ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειά σου κάθε νύχτα.

Τρισάγιο. (Συλλειτουργικό. Σελ. 15-16).

Καθὼς στεκόμαστε μέσα στό ναό τῆς δόξας σου, νομίζουμε ὅτι στεκόμαστε στόν οὐρανό, Θεοτόκε Πύλη ἐπουράνια, ἀνοιξέ μας τὴ θύρα τοῦ ἐλέους σου.

Κύριε, ἐλέησον. (40 φορές).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἐσένα, πού εἶσαι τιμιώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς νὰ φθαρεῖς τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθινὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνομεν.

Στό ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλόγησέ μας, πάτερ.

(Ἄς εὐλογήσει) ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας, πού εἶναι ἄξιος δοξολογίας πάντα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐπουράνιε Βασιλιά, στερέωσε τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς μας· Στήριξε τὴν Πίστη· Καταπράυνε τὰ ἔθνη· Εἰρήνευσε τὸν κόσμον· Τὴν ἁγία Ἐκκλησία καὶ τὴν πόλη αὐτὴ φύλαξέ την καλά· Τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς μας, πού ἔχουν φύγει προηγουμένως (ἀπὸ τὴ ζωὴ) κατάταξέ τους σέ κατοικίες Δικαίων· Καὶ ἡμᾶς παράλαβέ μας μέ μετάνοια καὶ ἐξομολόγηση, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ.

<p>Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας μή μοι δῶς.</p> <p>Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης χάρισέ μοι τῷ σῶ δούλω.</p> <p>Ναὶ, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄρα̅ν τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.</p> <p>Ἀμήν.</p> <p>Καὶ εὐθέως αἱ Ὁραι. ΩΡΑ Α'.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147). ΩΡΑ Γ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153). ΩΡΑ. ΣΤ'.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160). Εἰς τὴν Τριθέκτην. Τροπᾶριον τῆς Προφητείας.</p> <p>Κύριε, Κύριε, ὄν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει, ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεώς σου, σοὶ προσπίπτομεν Ἀθάνατε, σοῦ δεόμεθα Ἄγιε. Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ). Προκείμενον. Γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολεῖται.</p> <p>Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν.</p>		<p>Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, ἀρχομανίας καὶ φλυαρίας μὴ μοῦ δώσεις.</p> <p>Ἀντίθετα, χάρισε σ' ἐμένα τό δου̅λο σου πνεῦμα συνέσεως, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης.</p> <p>Ναὶ Κύριε Βασιλιά, δώρισέ μου νά βλέπω τά δικά μου σφάλματα, καὶ νά μὴ κατακρίνω τόν ἀδελφὸ μου, διότι εἶσαι ἄξιος δοξολογίας στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.</p> <p>Ἀμήν.</p> <p>Καὶ ἀμέσως οἱ Ὁρες. ΩΡΑ Α'.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147). Γ'. ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153). ΣΤ'. ΩΡΑ.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ.153-158-160). Τριθέκτη. Τροπᾶριο τῆς Προφητείας.</p> <p>Κύριε, Κύριε, πού ὅλα φρίττουν καὶ τρέμουν μπροστά στή δύναμή σου· σ' ἐσένα μπροστά πέφτουμε, Ἀθάνατε· Ἐσένα παρακαλοῦμε, Ἄγιε· Σῶσε τίς ψυχές μας μέ τίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο). Προκείμενο. Ἀναγνωρίζει ὁ Κύριος τό δρόμο τῶν δικαίων, καὶ ὁ δρόμος τῶν ἀσεβῶν θά χαθεῖ.</p> <p>Στίχ. Εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος, πού δέν πορεύθηκε σύμφωνα μέ τά θελήματα τῶν ἀσεβῶν.</p>
---	--	--

Προφητεία Ἡσαΐου. (Α' . 1-20).

Ὅρασις, ἣν εἶδεν Ἡσαΐας, υἱὸς Ἀμώς, ἣν εἶδε κατὰ τῆς Ἰουδαίας, καὶ κατὰ Ἱερουσαλήμ, ἐν βασιλείᾳ Ὀζίου, καὶ Ἰωάθαμ, καὶ Ἀχαζ, καὶ Ἐζεκίου, οἱ ἐβασίλευσαν τῆς Ἰουδαίας. Ἄκουε οὐρανέ, καὶ ἐνωπίζου γῆ, ὅτι Κύριος ἐλάλησεν. Υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὑψωσα, αὐτοὶ δέ μέ ἠθέτησαν. Ἐγὼ βοῦς τὸν κτησάμενον, καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω, καὶ ὁ λαὸς μου οὐ συνῆκεν. Οὐαί, ἔθνος ἀμαρτωλόν, λαὸς πλήρης ἀμαρτιῶν, σπέρμα πονηρόν, υἱοὶ ἄνομοι! ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον, καὶ παρωργίσατε τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ. Τί ἔτι πληγῆτε, προστιθέντες ἀνομίαν, πᾶσα κεφαλὴ εἰς πόνον, καὶ πᾶσα καρδία εἰς λύπην, ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς, οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὀλοκληρία, οὔτε τραῦμα, οὔτε μώλωψ, οὔτε πληγὴ φλεγμαίνουσα, οὐκ ἔστι μάλαγμα ἐπιθεῖναι, οὔτε ἔλαιον, οὔτε καταδέσμους. Ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, αἱ πόλεις ὑμῶν πυρρίκαυστοι, τὴν χώραν ὑμῶν, ἐνώπιον ὑμῶν ἀλλότριον κατεσθίουσιν αὐτήν, καὶ ἠρημῶται, κατεστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἀλλοτρίων. Ἐγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιών, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι, καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηράτῳ, ὡς πόλις πολιορκουμένη. Καὶ εἰ μὴ Κύριος Σαβαώθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν, καὶ ὡς Γόμορρα ἂν ὠμοιώθημεν. Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, ἄρχοντες Σοδόμων, προσέχετε νόμον Θεοῦ, λαὸς Γομόρρας.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (Α' . 1-20).

Ἀποκαλυπτικά ὄραματα, τὰ ὅποια εἶδε ὁ Ἡσαΐας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμώς, τὰ ὅποια στρέφονται ἐναντίον τῆς Ἰουδαίας καὶ ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας τοῦ Ὀζία, καὶ τοῦ Ἰωάθαμ, καὶ τοῦ Ἀχαζ, καὶ τοῦ Ἐζεκία, οἱ ὅποιοι βασίλευσαν στή Ἰουδαία. Ἄκουε, οὐρανέ καὶ βάλε τὰ λόγια στ' αὐτιά σου, γῆ, διότι ὁ Κύριος ὁμίλησε καὶ εἶπε· Υἱοὺς γέννησα καὶ δόξασα, αὐτοὶ ὅμως μέ ἀρνήθηκαν. Τὸ βόδι γνωρίζει τὸν ἰδιοκτήτη του, καὶ ὁ ὄνος (τό γαῖδουρι) γνωρίζει τὴ φάτνην, πού εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ κυρίου του. Ὁ Ἰσραὴλ ὅμως δέν μέ γνώρισε, καὶ ὁ λαὸς μου δέν μέ κατανόησε. Ἀλλοίμονο ὅμως σ' ἐσένα, ἔθνος ἀμαρτωλό, λαέ, πού εἶσαι γεμάτος ἀπὸ ἀμαρτίες, ἀπόγονοι πονηρῶν προγόνων, υἱοὶ παράνομοι. Ἐγκαταλείψατε τὸν Κύριο, καὶ παρωργίσατε ἐναντίον σας τὸν ἅγιο Θεὸ τοῦ Ἰσραὴλ. Γιατί ἀκόμη ἐξακολουθεῖτε, νά πληγώνεσθε προσθέτοντας τὴ μιά ἀμαρτία ἐπάνω στὴν ἄλλη; Ὅλη ἡ κεφαλὴ σας ἔχει κατακυριευθεῖ ἀπὸ πόνον, καὶ κάθε καρδία ἀπὸ λύπη. Ἀπὸ τὰ πόδια μέχρι τὸ κεφάλι δέν ἀπόμεινε ἄρτιο μέλος, δέν ὑπάρχει ἀπλᾶ ἓνα ἀνοιχτὸ τραῦμα ἐδῶ, ἓνα κλειστὸ τραῦμα ἐκεῖ, οὔτε μολυσμένη πληγὴ ἄλλου· (Ὅλο τὸ σῶμα σας εἶναι μιά πληγὴ γι' αὐτό) δέν εἶναι δυνατό, νά τοποθετηθεῖ ἓνα κατάπλασμα οὔτε λάδι οὔτε ἐπίδεσμοι. (Ἐξ αἰτίας τῶν ἀμαρτιῶν σας) ἡ χώρα σας ἐρημώθηκε ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ πόλεις σας πυρπολήθηκαν· Τὴ χώρα σας (τούς καρπούς σας) ξένοι τὴν τρῶνε μπροστά στά μάτια σας, καὶ ἔτσι ἐρημώθηκε κατεστραμμένη ἀπὸ ξένους λαούς. Ἡ Ἱερουσαλήμ, τὴν

Τί μοι πλήθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν, λέγει Κύριος, πλήρης εἰμί ὀλοκαυτωμάτων κριῶν, καὶ στέαρ ἀρνῶν, καὶ αἷμα ταύρων, καὶ τράγων οὐ βούλομαι, οὐδ' ἂν ἔρχησθε ὀφθῆναί μοι· τίς γὰρ ἐξεζήτησε ταῦτα ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν, πατεῖν τὴν αὐλήν μου, οὐ προσθήσεσθε, ἐὰν φέρητέ μοι σεμίδαλιν, μάταιον, θυμίαμα, βδέλυγμά μοι ἐστί. Τὰς νουμηνίας ὑμῶν, καὶ τὰ σάββατα, καὶ ἡμέραν μεγάλην, οὐκ ἀνέχομαι, νηστείαν καὶ ἀργίαν, καὶ τὰς ἐορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου, ἐγεννήθητέ μοι εἰς πλησμονήν, οὐκέτι ἀνοίσω τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν. Ὅταν ἐκτείνητε τὰς χεῖρας ὑμῶν πρὸς με, ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν, καὶ ἐὰν πληθύνητε τὴν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· αἱ γὰρ χεῖρες ὑμῶν, αἵματος πλήρεις. Λούσασθε, καὶ καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν, μάθετε καλὸν ποιεῖν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ὀύσασθε ἀδικούμενον, κρίνατε ὀρφανῶ, καὶ δικαιοῦσατε χήραν. Καὶ δεῦτε, καὶ διαλεχθῶμεν, λέγει Κύριος· Καὶ ἐὰν ὦσιν αἱ ἀμαρτίαι ἡμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ· ἐὰν δὲ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ. Καὶ ἐὰν θέλητε, καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε, ἐὰν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

ὅποια εἶχα σάν κόρη, θά ἐγκαταλειφθεῖ, ὡς καλύβα σέ ἀμπέλι μετὰ τὸν τρύγο, καὶ σάν πρόχειρο ὀπωροφυλάκιο σέ περιβόλι ἀγγουριῶν, σάν πόλη πού τὴν πολιορκοῦν. Καὶ ἂν ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων δέν ἄφηνε σ' ἐμᾶς ἓνα ἐκλεκτό ὑπόλοιπο ἀπογόνων, θά γινόμεσταν σάν τὰ Σόδομα, καὶ θά μοιάζαμε σάν τὰ Γόμορρα. Ἀκοῦστε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου ἐσεῖς οἱ ἄρχοντες πού εἴσθε σάν τοὺς ἄρχοντες τῶν Σοδόμων. Δῶστε προσοχή, ἐσεῖς ὁ λαός, πού ὁμοιωθήκατε μέ τό λαό τῶν Γομόρρων. Τί νά τό κάνω τό πλήθος τῶν θυσιῶν σας; λέγει ὁ Κύριος· Εἶμαι γεμᾶτος ἀπό ὀλοκαυτώματα θυσιῶν (θυσίες ὅπου καίγεται ὅλο τό ζῶο) κριαριῶν, καὶ δέν θέλω λίπος ἀρνιῶν καὶ αἷμα ταύρων καὶ τράγων, οὔτε νά ἔρχεσθε καὶ νά ἐμφανίζεσθε μπροστά μου κατά τίς μεγάλες ἐορτές. Ποίός τὰ ζήτησε αὐτά ἀπό τὰ δικά σας χέρια; Δέν θά σᾶς ἐπιτρέψω νά πατεῖτε τὴν αὐλή τοῦ ναοῦ μου. Ἐὰν μοῦ προσφέρετε ὡς θυσία σιμιγδάλι, εἶναι ἀνώφελη γιά σᾶς. Καὶ αὐτό ἀκόμη τό θυμίαμά σας μοῦ εἶναι σιχαμερό. Τίς πρωτομηνίες σας καὶ τὰ Σάββατα, καὶ τὴ μεγάλη ἡμέρα τοῦ Ἐξιλασμοῦ δέν τίς ἀνέχομαι. Τὴ νηστεία σας, καὶ τίς ἀργίες σας, καὶ τίς πρωτομηνίες σας, καὶ τίς ἐορτές σας τίς ἀποστρέφεται ἡ ψυχὴ μου· Σᾶς χόρτασα· Δέν θά ἀνεχθῶ πλέον τίς ἀμαρτίες σας. Ὅταν ὑψώνετε ἱκετευτικά τὰ χέρια σας σ' ἐμένα, θά γυρίζω ἀλλοῦ τὰ μάτια μου ἀπό σᾶς, καὶ ἐὰν πολλαπλασιάσετε τίς δεήσεις σας, δέν θά σᾶς ἀκούσω, διότι τὰ χέρια σας εἶναι γεμᾶτα ἀπό ἀθῶο αἷμα. Λουσεῖτε μέ τὴ μετάνοια, καὶ καθαρισεῖτε ἐσωτερικά, ἀφαιρέστε τίς κακίες σας ἀπό τίς ψυχές σας, γιά νά

<p>Προκείμενον. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Ἴνα τί ἐφρούραξαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; Τὰ λοιπὰ τῆς Στ'. Ὦρας. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160). Θ'. ΩΡΑ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 160-167-173).</p> <p>ΔΕΥΤΕΡΑ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ. (ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ). ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα.</p>		<p>εἴσθε καθαροὶ ἐνώπιόν μου. Πάψτε πλέον τίς κακίαι σας. Μάθετε νὰ κάνετε τὸ καλόν, ἐπιζητήστε μὲ τὴν καρδιά σας τὸ δίκαιον, σῶστε τὸν ἀδικημένον ἀπ' αὐτὸν πού τὸν ἀδικεῖ, ἀποδώστε δικαιοσύνη στὸ ὄρφανόν, καὶ δώστε στὴ χήρα τὸ δίκαιόν της. Καὶ τότε ἐλάτε νὰ συζητήσουμε, λέγει ὁ Κύριος. Καὶ ἐάν οἱ ἁμαρτίαι σας εἶναι ὅπως τὸ πορφυρὸ χρῶμα (ἐλαφρὰ κόκκινο), θὰ τίς λευκάνω, ὅπως τὸ χιόνι, καὶ ἐάν εἶναι ὅπως τὸ βαθύ κόκκινο, θὰ τίς λευκάνω σάν τὸ λευκὸ μαλλί. Καὶ ἂν θελήσετε καὶ μὲ ἀκούσετε, θὰ φάγετε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, ἂν ὅμως δὲν θελήσετε καὶ δὲν μὲ ἀκούσετε, θὰ σᾶς καταφάγει τὸ σπαθί τῶν ἐχθρῶν σας. Τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τὰ εἶπε αὐτά, (γί' αὐτὸ θὰ πραγματοποιηθοῦν).</p> <p>Προκείμενο. Ὑπηρετήστε τὸν Κύριον μὲ ἱερό φόβον, καὶ χαρεῖτε ἐξ αἰτίας του μὲ δέος. Γιατί περηφανεύθηκαν τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ σκέφθηκαν μάταια; Τὰ ὑπόλοιπα τῆς Στ'. Ὦρας. (Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160). Θ'. ΩΡΑ'. (Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).</p> <p>ΔΕΥΤΕΡΑ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ. (ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ). ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα.</p>
---	--	---

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Πᾶσαν ἁμαρτίαν διεπραξάμην, πάντας ὑπερέβην τῇ ἀσωτία, ἐὰν θελήσω μετανοῆσαι, οὐκ ἔχω δακρύων ὄχετούς, ἐὰν ὀαθύμως καὶ νῦν βιώσω, κολάσει ὑπόδικός εἰμι. Ἀλλὰ δός μοι διόρθωσιν μόνε ἀγαθέ, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με. Ὅμβρους μοι παράσχου Χριστέ, δακρύων, ἐν τῇ τῆς Νηστείας τερπνῇ ἡμέρᾳ, ὅπως πενθήσω καὶ ἀποπλύνω, τὸν ρύπον τὸν ἐκ τῶν ἡδονῶν, καὶ ἐποφθῶ σοι κεκαθαρμένος, ἡνίκα Κριτῆς ἐξ οὐρανοῦ, μέλλης ἔρχεσθαι Κύριε, κρῖναι τοὺς βροτούς, ὡς κριτῆς, καὶ δίκαιος μόνος. Δεῦτε προθύμως, τὸ στερρὸν ὄπλον τῆς Νηστείας, ἔχοντες ὡς θυρεόν, πᾶσαν μεθοδεῖαν πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, ἀποστρέψωμεν πιστοί, μὴ θελχθῶμεν ταῖς ἡδοναῖς τῶν παθῶν, μὴ τὸ πῦρ τῶν πειρασμῶν δειλιάσωμεν, δι' ὧν Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, βραβεῖοις τῆς ὑπομονῆς στεφανώσει ἡμᾶς· ὅθεν παρησιᾶ προσευχόμενοι, προσπίπτομεν κραυγάζοντες, αἰτούμενοι εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. (Τοῦ Μηναίου). Φῶς ἰλαρόν... (Συλλειτουργικόν.Σελ. 9-11). Προκείμενον. Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου. Στίχ. Κύριε τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με;</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Διέπραξα κάθε ἁμαρτία, ὅλους τοὺς ξεπέρασα στὴν ἀσωτία· Ἐὰν θελήσω, νὰ δακρύσω, δὲν ἔχω ἀγωγούς γιὰ τὰ δάκρυα· Ἐὰν καὶ τώρα ζήσω μὲ ὀκνηρία, εἶμαι καταδικασμένος σέ κόλαση. Ἀλλὰ δός μου διόρθωση, μόνε ἀγαθέ Θεέ, καὶ ἐλέησέ με. Δός μου, Χριστέ μου, βροχές δακρύων, κατὰ τίς χαρούμενες ἡμέρες τῆς νηστείας· γιὰ νὰ πενήσω, καὶ νὰ ξεπλύνω τὸν ρύπο (τὴν ἀκαθαροσύνη) ἀπὸ τίς ἡδονές, καὶ νὰ ἐμφανισθῶ μπροστά σου καθαρός, ὅταν πρόκειται νὰ ἔλθεις ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ὡς Κριτῆς, Κύριε, γιὰ νὰ κρίνεις τοὺς ἀνθρώπους ὡς δικαστῆς καὶ μόνος δίκαιος. Ἐλᾶτε πρόθυμα, ἔχοντας ὡς ἀσπίδα τὸ στερεὸ ὄπλο τῆς νηστείας, νὰ ἀποτρέψουμε, πιστοί, κάθε μέθοδο τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ· Ἄς μὴ γοητευθοῦμε ἀπὸ τίς ἡδονές τῶν παθῶν, ἄς μὴ δειλιάσουμε τὴ φλόγα τῶν πειρασμῶν, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ φιλόανθρωπος Χριστὸς θὰ μᾶς στεφανώσει μὲ τὰ βραβεῖα τῆς ὑπομονῆς· Γι' αὐτὸ προσευχόμενοι μὲ θάρρος πέφτουμε μπροστά του κραυγάζοντας, ζητώντας τὴν εἰρήνη καὶ γιὰ τίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος. (Τοῦ Μηναίου). Φῶς ἰλαρόν. . . (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Προκείμενο. Ἡ σωτηρία προέρχεται ἀπὸ τὸν Κύριο, καὶ ἡ εὐλογία ἔρχεται στό λαό σου. Στίχ. Κύριε, γιατί πολλαπλασιάσθηκαν αὐτοὶ πού μὲ θλίβουν;</p>
---	--	---

<p>Αναγνώσματα. Γένεσις. (Α'. 1-13).</p> <p>Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος, καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν, καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, Ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε, Νύκτα, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος, καὶ ὕδατος, καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός, τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, οὐρανόν, καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά, καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηράν, Γῆν, καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε, θαλάσσας. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου</p>		<p>Αναγνώσματα. Γένεση. (Α'. 1-13)</p> <p>Στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου δημιούργησε ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· Καὶ ἡ γῆ ἦταν ἀόρατη καὶ ἀδιαμόρφωτη, καὶ σκοτάδι ἐπικρατοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο (τὰ βαθιά νερά), καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ περιφερόταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερό. Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Νά γίνει φῶς, καὶ ἔγινε φῶς. Καὶ εἶδε ὁ Θεός τὸ φῶς ὅτι ἦταν ὠραῖο· Καὶ χώρισε ὁ Θεός τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεός τὸ φῶς ἡμέρα, καὶ τὸ σκοτάδι τὸ ὀνόμασε νύχτα, καὶ βράδυνασε καὶ ξημέρωσε καὶ πέρασε ἡ πρώτη (δημιουργική) ἡμέρα. Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Ἄς δημιουργηθῆι οὐράνιος θόλος (ἡ ἀτμόσφαιρα) ἀνάμεσα στὰ νερά, καὶ ἄς ξεχωρίζει τὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κάτω νερά, καὶ ἔγινε ἔτσι. Καὶ ἔκανε ὁ Θεός τὸν οὐράνιο θόλο· Καὶ ξεχώρισε ὁ Θεός τὸ νερό πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα (τὰ σύννεφα), ἀπὸ τὸ νερό πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα (τὸ νερό τῆς γῆς). Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεός τὸ στερέωμα (τὴν ἀτμόσφαιρα) οὐρανός· Καὶ εἶδε ὁ Θεός ὅτι ἦταν ὠραῖο, καὶ βράδυνασε καὶ ξημέρωσε καὶ πέρασε ἡ δεύτερη (δημιουργική) ἡμέρα. Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Ἄς συγκεντρωθοῦν τὰ νερά πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν σὲ ἓνα μέρος, καὶ ἄς φανεῖ ἡ ξηρά, καὶ ἔγινε ἔτσι· Καὶ συγκεντρώθηκαν τὰ νερά πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν στούς χώρους τους (ὠκεανούς, θαλάσσης, λίμνες), καὶ φάνηκε ἡ ξηρά. Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεός τὴν ξηρὰ γῆ, καὶ τίς περιοχὲς τῶν νερῶν τίς ὀνόμασε θάλασσης. Καὶ εἶδε ὁ Θεός ὅτι ἦταν ὠραῖο. Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Ἄς βλαστήσει ἡ γῆ χλόη καὶ μικρὰ φυτὰ, πού τὸ κάθε εἶδος</p>
--	--	--

σπειρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὐ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπειρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὐ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἐσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα τρίτη.

Προκείμενον.

Κύριος εἰσακούσεται μου, ἐν τῷ κερραγένοι με πρὸς αὐτόν.

Στίχ. Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με, εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου.

Παροιμίαι. (Α' . 1-20).

Παροιμίαι Σολομώντος υἱοῦ Δαυΐδ, ὃς ἐβασίλευσεν ἐν Ἰσραήλ, γινῶναι σοφίαν καὶ παιδείαν, καὶ νοῆσαι λόγον φρονήσεως, δέξασθαι τε στροφὰς λόγων, νοῆσαι τε δικαιοσύνην ἀληθῆ, καὶ κριμα κατευθύνειν, ἵνα δῶ ἀκάκοις πανουργίαν. Παιδὶ δὲ νέῳ, αἰσθησίν τε καὶ ἔννοιαν. Τῶνδε γὰρ ἀκούσας σοφός, σοφώτερος ἔσται, ὁ δὲ νοήμων κυβέρνησιν κτήσεται, νοῆσει τε παραβολήν, καὶ σκοτεινὸν λόγον, ῥήσεις τε σοφῶν καὶ αἰνίγματα. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν αὐτήν· εὐσέβεια εἰς Θεόν, ἀρχὴ αἰσθήσεως,

ἀπ' αὐτὰ θὰ ἔχει τὸ δικό του σπέρμα ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος του, ὥστε νὰ εἶναι ὅμοια, καὶ δένδρα καρποφόρα, πού νὰ δίνουν καρπὸ, ὁ ὁποῖος θὰ περιέχει τὸ σπέρμα του (τὸ σπόρο του) σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος του ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ ἔγινε ἔτσι. Καὶ παρήγαγε ἡ γῆ χλόη καὶ μικρὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα νὰ πολλαπλασιάζονται σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος τους καὶ νὰ εἶναι ὅμοια, καὶ δένδρα καρποφόρα πού νὰ ἀποδίδουν καρπὸ, πού τὸ καθένα περιέχει τὸ σπόρο μέσα του σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος του ἐπάνω στὴ γῆ. Καὶ εἶδε ὁ Θεός ὅτι ἦταν ὠραῖο. Καὶ βράδυνασε καὶ ξημέρωσε καὶ πέρασε ἡ τρίτη (δημιουργικὴ) ἡμέρα.

Προκείμενο.

Ὁ Κύριος θὰ μὲ εἰσακούσει, ὅταν τοῦ φωνάζω.

Στίχ. Ὄταν σέ ἐπικαλέσθηκα, μὲ ἄκουσες, Θεέ τῆς δικαιοσύνης μου.

Παροιμίες. (Α' . 1-20).

Τὰ παρακάτω λεγόμενα εἶναι παροιμίες τοῦ Σολομώντα, τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαυΐδ, βασιλιᾶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, καὶ ἔχουν σκοπὸ, νὰ κάνουν τὸν ἄνθρωπο, νὰ γνωρίσει τὴ σοφία καὶ τὴν παιδαγωγία τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ κατανοεῖ τὰ λόγια, πού θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ἀποκτήσει σύνεση. Καὶ νὰ μπορεῖ νὰ κατανοεῖ τὰ νοήματα τῶν περὶ τεχνῶν λόγων, καὶ νὰ κατανοεῖ τὴν ἀληθινὴ σοφία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ κρίνει δίκαια. Ἀκόμη ἔχουν σκοπὸ, νὰ δώσουν στοὺς ἄκακους ἀπλοὺς ἀνθρώπους σύνεση, καὶ στό νέο παιδί συναίσθηση καὶ γνώση τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Διότι ὅταν τίς ἀκούσει κάποιος σοφός, θὰ γίνεи σοφώτερος, καὶ ὁ εὐφυής (ὁ ἔξυπνος) θὰ ἀποκτήσει δύ-

σοφίαν δὲ καὶ παιδείαν, ἀσεβεῖς ἐξουθενήσουσιν. Ἄκουε, Υἱέ, νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπώση θεσμούς μητρός σου. Στέφανον γὰρ χαρίτων δέξησθαι κορυφῇ, καὶ κλοιὸν χρύσεον περὶ σῶ τραχήλῳ. Υἱέ, μὴ σὲ πλανήσωσιν ἀσεβεῖς ἄνδρες, μηδὲ βουληθῆς, ἐὰν παρακαλέσωσί σε, λέγοντες· ἐλθέ μεθ' ἡμῶν, κοινώνησον αἵματος, κρύψωμεν δὲ εἰς γῆν ἄνδρα δίκαιον ἀδίκως, καταπίωμεν δὲ αὐτόν, ὥσπερ Ἄιδης ζῶντα, καὶ ἄρωμεν τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, τὴν κτῆσιν αὐτοῦ τὴν πολυτελῆ καταλαβώμεθα, πλήσωμεν δὲ οἴκους ἡμετέρους σκύλων, τὸν δὲ κληρὸν σου βάλε ἐν μέσῳ ἡμῶν, κοινὸν δὲ βαλλάντιον κτησώμεθα πάντες, καὶ μαρσίπιον ἐν γεννηθήτω ἡμῖν· Υἱέ μου, μὴ πορευθῆς ἐν ὁδῷ μετ' αὐτῶν, ἔκκλινον δὲ τὸν πόδα σου ἐκ τῶν τρίβων αὐτῶν· οἱ γὰρ πόδες αὐτῶν εἰς κακίαν τρέχουσι, καὶ ταχινοὶ εἰσι τοῦ ἐκχέαι αἷμα. Οὐ γὰρ ἀδίκως ἐκτείνεται δίκτυα πτερωτοῖς. Αὐτοὶ γὰρ οἱ φόνου μετέχοντες, θησαυρίζουσιν ἑαυτοῖς κακά, ἢ δὲ καταστροφὴ ἀνδρῶν παρανόμων, κακῆ. Αὐταὶ αἱ ὁδοὶ εἰσι πάντων τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα· τῇ γὰρ ἀσεβείᾳ τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν ἀφαιροῦνται. Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατεῖαις παρηρησίαν ἔχει.

ναμὴ νὰ κυβερνᾷ καλλίτερα τὸν ἑαυτότου καὶ τοὺς ἄλλους. Καὶ θὰ κατανοεῖ κάθε παραβολὴ καὶ δυσνόητο (δύσκολο στὴν κατανόηση) λόγο, γνωμικὰ τῶν σοφῶν καὶ λόγια αἰνιγματικά. Ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου· Καὶ ἡ σύνεση εἶναι ὠφέλιμη σὲ ὅλους, οἱ ὁποῖοι τὴν βάζουν σὲ ἐφαρμογῇ. Ἡ εὐσέβεια πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι ἀρχὴ τῆς σωφροσύνης, ἀλλὰ οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἀσύνητοι θὰ περιφρονηθοῦν τὴν σοφίαν καὶ τὴν παιδαγωγίαν. Ἄκουε, παιδί μου, τίς ἐντολὲς τοῦ πατέρα σου, καὶ μὴν ἀπορρίψεις τίς συμβουλὲς τῆς μητέρας σου. Διότι ἔτσι θὰ δεχθῆς στό κεφάλι σου τὸ στεφάνι τῆς χάριτος ἀπὸ τίς ἀρετές, καὶ χρυσὸ περιδέραιο (κολιέ) γύρω ἀπὸ τὰ λαιμό σου. Παιδί μου, μὴ σὲ ἐξαπατήσουν ἀσεβεῖς ἄνθρωποι, καὶ μὴ συγκατατεθεῖς, ἂν σὲ παρακινήσουν λέγοντας· Ἔλα μαζί μας, γίνε συμμέτοχος σὲ αἱματοχυσία· Ἔλα νὰ θανατώσουμε ἄδικα ἄνθρωπο δίκαιο, καὶ νὰ θάψουμε τὸ πτώμα του βαθιὰ στὴ γῆ. Νὰ τὸν καταπιῶμε ζωντανό ὅπως ὁ ἄδης, καὶ νὰ ἐξαφανίσουμε τὴν μνήμη του ἀπὸ τὴν γῆ· Νὰ κάνουμε δική μας τὴν πολυτελῆ ἰδιοκτησίαν του· Νὰ γεμίσουμε τὰ σπίτια μας ἀπὸ τὰ λάφυρα. Ὅσα κληρονόμησες ἀπὸ τὸν πατέρα σου, βάλε τα ἐδῶ μαζί μας. Καὶ ἄς ἔχουμε ὅλοι τὸ ἴδιο βαλλάντιο (πορτοφόλι), καὶ ἄς ὑπάρχει σ' ἐμᾶς ἓνα μαρσίπιο (πέτσικο σακκούλι γιὰ χρήματα). Παιδί μου μὴ πορευθεῖς στὸν ἴδιο δρόμο μ' αὐτούς, καὶ λοξοδρόμησε ἀπὸ τίς πορεῖες ἐκείνων· Διότι τὰ πόδια τους τρέχουν πρὸς τὴν κακίαν, καὶ βιάζονται νὰ χύσουν αἷμα ἀθῶων. Ἔχε ὑπόψη σου, ὅτι δέν στήνονται μάταια δίχτυα γιὰ τὰ πουλιά. Ἔτσι καὶ αὐτοὶ ποὺ συμμετέχουν σὲ

<p>Καταξίωσον. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 12,-13,-14). Απόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργ. Σελ. 14-15). Τροπάρια. Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἀληθῆς νηστεία, ἢ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς, ψεύδους, καὶ ἐπιπορκίας· ἢ τούτων ἔνδεια, νηστεία ἐστίν, ἀληθῆς καὶ εὐπρόσδεκτος. (Δίς).</p> <p>Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις! ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαυροῦμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστι, πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).</p>		<p>φόνου, θησαυρίζουν συμφορὰς γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς· καὶ ἡ καταστροφή τῶν ἀνόμων εἶναι τρομερὴ. Αὐτὲς εἶναι οἱ συνέπειες, γιὰ ὅλους ὅσοι κάνουν παρανομίες· Διότι μὲ τὴν ἀσέβειά τοὺς βλάπτουν καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ψυχὴ τοὺς. Ἡ σοφία ὁμῶς ὑμνεῖται στοὺς δρόμους, καὶ παρουσιάζεται σὲ πλάτειες μὲ θάρρος.</p> <p>Καταξίωσον. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 12,-13,-14). Απόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 14-15). Τροπάρια. Ἄς νηστεύσωμεν νηστεία εὐπρόσδεκτη, ἀρεστὴ στὸν Κύριο· Ἀληθινὴ νηστεία εἶναι ἡ ἀποξένωση ἀπὸ τὰ κακά, ἐγκράτεια τῆς γλώσσας, ἀποχή ἀπὸ τοῦ θυμοῦ, χωρισμός ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας, ἀπὸ τὴν κατάκριση, τὸ ψεῦδος, τὴν ἐπιπορκία· Ἡ ἔλλειψη αὐτῶν εἶναι νηστεία ἀληθινὴ καὶ εὐπρόσδεκτη. (Δίς).</p> <p>Εἶναι μεγάλη, Χριστέ, ἡ δύναμη τῶν Μαρτύρων σου! Διότι, ἐνῶ βρίσκονται στὰ μνήματα, ὁμῶς διώχνουν δαίμονες, καὶ ἔχουν καταργήσει τὴν ἐξουσία τοῦ ἐχθροῦ, μὲ τὴν πίστη τῆς Ἁγίας Τριάδας, ἀφοῦ ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὴν εὐσεβεία.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Θεοτόκε, Ἐσύ πού εἶσαι προστασία, ὅλων πού ἔχουν ἀνάγκη, σ' ἐσένα ἔχουμε θάρρος, σ' ἐσένα καυχώμαστε, σ' ἐσένα στηρίζεται ὅλη ἡ ἐλπίδα μας· Πρέσβευε σ' Αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα γιὰ μᾶς τοὺς ἄχρηστους δούλους σου.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. (Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16)</p>
--	--	--

<p>Απολυτίκια. Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη, σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, ἵνα ῥυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· σοὶ γὰρ ἐδόθη χάρις πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν. Δόξα...</p> <p>Ἴκετεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιοι Απόστολοι, καὶ Ἅγιοι πάντες, ἵνα ῥυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων· ὑμᾶς γὰρ θερμοὺς προστάτας, πρὸς τὸν Σωτῆρα κεκτήμεθα. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καταφεύγομεν, Θεοτόκε, τὰς ἡμῶν ἱκεσίας, μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει, ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη Ἄγνη, μόνη εὐλογημένη. Τό, Κύριε ἐλέησον, (Μ'). Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν τὴν ὄντως Θεοτόκον σέ μεγαλύνομεν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς. Ὁ ὢν εὐλογητὸς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἐπουράνιε Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς</p>		<p>Απολυτίκια. Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε χαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου· εἶσαι εὐλογημένη, ἐσὺ μεταξύ τῶν γυναικῶν καὶ εἶναι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, διότι γέννησες τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν μας. Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, νὰ θυμᾶσαι ὅλους ἐμᾶς, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τίς ἀνομίας μας· Διότι σ' ἐσένα δόθηκε χάρις, νὰ πρεσβεύεις γιὰ μᾶς. Δόξα...</p> <p>Ἴκετεύσατε γιὰ μᾶς, Ἅγιοι Απόστολοι, καὶ οἱ Ἅγιοι ὅλοι, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ κινδύνους καὶ θλίψεις· διότι ἐσᾶς ἔχουμε θερμοὺς προστάτες, πρὸς τὸν Σωτῆρα. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Κάτω ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνία σου καταφεύγομεν, Θεοτόκε, μὴ παραβλέψεις, τίς ἱκεσίες μας στὶς δύσκολες περιστάσεις, ἀλλὰ λύτρωσέ μας, ἀπὸ κινδύνους μόνη Ἄγνη, μόνη εὐλογημένη. Κύριε, ἐλέησον (40). Δόξα ... Καὶ νῦν ... Ἐσένα, πού εἶσαι τιμιώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς νὰ φθαρεῖς τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθινὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε. Στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλόγησέ μας, πάτερ. Ἱερεὺς. (Ἄς εὐλογήσει) ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας, πού εἶναι ἅγιος δοξολογίας πάντα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἐπουράνιε Βασιλιά, στερέωσε τοὺς πιστοὺς</p>
--	--	---

ἡμῶν στερέωσον, τὴν Πίστιν στήριξον, τὰ ἔθνη
πράυνον, τὸν κόσμον εἰρήνευσον, τὴν ἁγίαν
Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν ταύτην καλῶς
διαφύλαξον, τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ
ἀδελφούς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον, καὶ
ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει παράλαβε,
ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα
ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας,
μή μοι δῶς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης,
ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης χάρισέ μοι τῷ σῶ δούλῳ.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραῖν τὰ
ἐμὰ πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν
μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16)

Κύριε, ἐλέησον (IB').

(Πρό τῆς ἀπολύσεως).

Εὐχή.

Παναγία Τριάς, τὸ ὁμοούσιον κράτος, ἡ
ἀδιαίρετος βασιλεία, ἡ πάντων τῶν ἀγαθῶν
αἰτία, εὐδόκησον δὴ καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ
στήριξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου, καὶ πᾶσαν
περιέλε μου τὴν βεβηλότητα· φώτισόν μου τὴν
διάνοιαν, ἵνα διαπαντὸς δοξάζω, ὑμνῶ,
προσκυνῶ, καὶ λέγω· Εἷς ἅγιος, εἷς, Κύριος Ἰησοῦς
Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· Ἀμήν.

βασιλεῖς μας· Στήριξε τὴν Πίστη· Καταπράυνε τὰ ἔθνη·
Εἰρήνευσε τὸν κόσμος· Τὴν ἁγία Ἐκκλησία καὶ τὴν πόλη
αὐτὴ φύλαξέ την καλά· Τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς μας,
πού ἔχουν φύγει προηγουμένως (ἀπὸ τῆ ζωῆ) κατὰταξέ
τους σέ κατοικίες Δικαίων· Καὶ ἐμᾶς παράλαβέ μας μέ
μετάνοια καὶ ἐξομολόγησι, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρω-
πος.

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας,
περιέργειας, ἀρχομανίας καὶ φλυαρίας μή μοῦ δώσεις.

Ἀντίθετα, χάρισε σ' ἐμένα τό δοῦλο σου πνεῦμα συ-
νέσεως, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης.

Ναί Κύριε Βασιλιά, δώρισέ μου νά βλέπω τὰ δικά
μου σφάλματα, καὶ νά μὴ κατακρίνω τὸν ἀδελφὸ μου·
Διότι εἶσαι ἄξιος δοξολογίας στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16)

Κύριε, ἐλέησον (IB').

(Πρό τῆς ἀπολύσεως).

Εὐχή.

Παναγία Τριάδα, ἡ ἐξουσία μέ τὴν ἴδια οὐσία, ἡ
ἀδιαίρετη βασιλεία, ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἀγαθῶν, δεῖξε τὴν
εὐαρέσκειά σου καὶ σ' ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸ· στήριξε τὴν
καρδιά μου, δός της σύνεση καὶ ἀφαίρεσε ἀπὸ μένα ὅλη
τὴν ἀσέβεια (τὴν ἀκαθαρσία)· Φώτισε τό νοῦ μου, ὥστε
γιά πάντα νά σέ δοξάζω, νά σέ ὑμνῶ, νά σέ προσκυνῶ
καὶ νά λέγω· Ἕνας εἶναι ἅγιος, ἕνας εἶναι Κύριος, ὁ
Ἰησοῦς Χριστός, (καὶ ὅλα αὐτὰ νά τά κάνω) πρὸς δόξαν

<p>Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπό τοῦ νῦν καί ἕως τοῦ αἰῶνος (γ').</p> <p>Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).</p> <p>Δί' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.</p> <p>ΔΕΥΤΕΡΑ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ. (ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ). ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204). ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓ. ΚΑΝΟΝΟΣ Ωιδή Α'.</p> <p>Στίχος. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με. «Βοηθὸς καί σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καί δοξάσω αὐτόν, Θεός τοῦ Πατρός μου, καί ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται». (Δίς).</p> <p>Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν, τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν ἀπαρχήν, ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνωδία; ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεισιν.</p> <p>Δεῦρο τάλαινα ψυχή, σὺν τῇ σαρκί σου τῶ πάντων Κτίστη, ἐξομολογοῦ καί ἀπόσχου λοιπόν, τῆς πρὶν ἀλογίας, καί προσάγαγε Θεῶ, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.</p> <p>Τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, τῇ παραβάσει παραζηλώσας, ἔγνω ἑμαυτόν, γυμνωθέντα</p>		<p>τοῦ Θεοῦ Πατέρα· Ἀμήν.</p> <p>Ἄς εἶναι τό ὄνομα τοῦ Κυρίου δοξασμένο ἀπό τώρα καί γιά πάντα. (γ').</p> <p>Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).</p> <p>Μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, ἐλέησε καί σῶσε μας.</p> <p>Ἀμήν.</p> <p>ΔΕΥΤΕΡΑ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ. (ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ). ΜΕΓΑΛΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204). ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΑ Ωιδή Α'.</p> <p>Στίχος. Ἐλέησέ Θεέ μου, ἐλέησέ με. Βοηθὸς καί σκεπαστής ἔγινε γιά τή σωτηρία μου· Αὐτός εἶναι Θεός μου καί θά τόν δοξάσω· Εἶναι Θεός τοῦ Πατέρα μου καί θά τόν ὑψώσω· Διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος. (Δίς).</p> <p>Ἀπό ποῦ νά ἀρχίσω, νά θρηνώ τίς πράξεις τῆς ἄθλιας ζωῆς μου; Ποιά ἀρχή νά βάλω, Χριστέ, στόν τωρινό μου θρηνο; Ἀλλά ὡς εὐσπλαχνος, δός μου συγχώρηση τῶν σφαλμάτων.</p> <p>Ἐλα, ταλαίπωρη ψυχή, μαζί μέ τό σῶμα σου ἐξομολογήσου στόν Κτίστη τῶν πάντων· Καί κάνε ἀποχή στό ἐξῆς ἀπό τήν προηγούμενη ἀπερισκεψία σου· Καί πρόσφερε στό Θεό δάκρυα μέ μετάνοια.</p> <p>Ἀφοῦ ζήλεψα τόν πρωτόπλαστο Ἀδάμ καί τόν μιμήθηκα στήν παράβαση, ἀντιλήφθηκα ὅτι ὁ ἴδιος</p>
--	--	---

Θεοῦ, καὶ τῆς αἰδίου, βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ τὰς ἁμαρτίας μου.

Οἶμοι τάλαινα ψυχὴ! τί ὁμοιώθης τῇ πρώτῃ Εὐᾶ; εἶδες γὰρ κακῶς, καὶ ἐτρόθης πικρῶς, καὶ ἤψω τοῦ ξύλου, καὶ ἐγεύσω προπετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Ἄντι Εὐᾶς αἰσθητῆς, ἡ νοητὴ μοὶ κατέστη Εὐᾶ, ὁ ἐν τῇ σαρκί, ἐμπαθῆς λογισμὸς, δεικνὺς τὰ ἠδέα, καὶ γευόμενος αἰεί, τῆς πικρᾶς καταπόσεως.

Ἐπαξίως τῆς Ἐδέμ, προεξερρίφη ὡς μὴ φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ, ἐντολὴν ὁ Ἀδάμ, ἐγὼ δὲ τί πάθω, ἀθετῶν διαπαντὸς τὰ ζωνηρά σου λόγια;

Δόξα...

Ὑπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σε ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ἰδιὴ Β'.

«Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπιδημήσαντα». (Δίς).

Πρόσεχε, οὐρανέ, καὶ λαλήσω, γῆ ἐνωτίζου

ἀπογυμνώθηκα ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ ἀπὸ τὴν αἰώνια βασιλικὴ ἀπόλαυση, ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μου.

Ἀλλοίμονο ταλαίπωρη ψυχὴ! Γιατί ὁμοιώθηκες μὲ τὴν πρώτη Εὐᾶ; Διότι εἶδες μὲ ἐμπάθεια, καὶ πληγώθηκες πικρᾶ, καὶ ἄγγιξες τὸ δένδρο, καὶ γεύθηκες ἀπερίσκεπτα τὴν παράλογη τροφή.

Ἄντι τῆς αἰσθητῆς Εὐᾶς ἔγινε γιὰ μένα Εὐᾶ ὁ ἐμπαθῆς λογισμὸς πού ὑπάρχει στό σῶμα μου, ὁ ὁποῖος μοῦ ὑποδεικνύει τὰ εὐχάριστα, καὶ μέ τροφοδοτεῖ διαρκῶς μὲ τὴ δηλητηριασμένη τροφή.

Ἐπάξια ὁ Ἀδάμ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν παράδεισο, ἐπειδὴ δὲ φύλαξε μίαν ἐντολή σου, Σωτήρα· Καὶ τί θὰ πάθω ἐγώ, πού παραμελῶ πάντοτε τὰ λόγια σου, πού δίνουν ζωή.

Δόξα...

Ὑπερφυσικὴ Τριάδα, πού σέ προσκυνοῦμε ὡς Μονάδα, πᾶρε ἀπὸ μένα τὴ βαριά θηλειὰ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μοι δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίδα καὶ προστασία, αὐτῶν πού σέ ὑμνοῦν, πᾶρε ἀπὸ μένα τὴ βαριά θηλειὰ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Κυρία ἀγνή δέξε με μετανοημένο.

Ἰδιὴ Β'.

Πρόσεχε, οὐρανέ, καὶ θὰ μιλήσω, καὶ θὰ ἀνυμνήσω τὸν Χριστό πού ἦλθε ἀνάμεσά μας ἀπὸ Παρθένο μὲ σάρκα. (Δίς).

Πρόσεχε, οὐρανέ, καὶ θὰ μιλήσω· Γῆ, ἄκουε καλὰ τὴ

φωνῆς, μετανοούσης Θεῶ, καὶ ἀνυμνούσης αὐτόν.

Πρόσχες μοί, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ἰλέω ὄμματί σου, καὶ δέξαι μου, τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.

Ἠμάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι, ἀλλ' οἴκτειρον ὡς Θεός, Σῶτερ τὸ ποίημά σου.

Μορφώσας μου, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν, ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς, ἐλυμηνάμην τοῦ νοῦ τὴν ὠραιότητα.

Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγχνε Κύριε, ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ κάμοί, τὴν χεῖρα Σῶτερ, ἔκτεινον.

Ἐσπίλωσα, τὸν τῆς σαρκός μου χιτῶνα, καὶ κατερρύπωσα, τὸ κατ' εἰκόνα Σωτὴρ, καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

Ἠμαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καὶ ὅλως ὅλον τὸν νοῦν, χοῦν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, νῦν τὴν στολὴν μου τὴν πρώτην, ἦν ἐξυφάνατό μοι, ὁ Πλαστοουργὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐνθεν κεῖμαι γυμνός.

Ἐνδεδυμαι, διερρηγμένον χιτῶνα, ὃν ἐξυφάνατό μοι, ὁ ὄφισ τῆ συμβουλή, καὶ καταισχύνομαι.

Τὰ δάκρυα, τὰ τῆς πόρνης οἰκτίρμον, κἀγὼ προβάλλομαι. Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

φωνή πού μετανοεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν ὑμνεῖ.

Πρόσεξέ με, Θεέ μου, Σωτήρα μου, μέ τό σπλαχνικό μάτι σου, καὶ δέξου τὴ θερμὴ μου ἐξομολόγηση.

Ἀμάρτησα περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μόνος ἐγὼ ἀμάρτησα ἐνώπιόν σου· Ἀλλὰ σπλαχνίσου, ὡς Θεός, Σωτήρα τό πλάσμα σου.

Ἐκανα μορφὴ μου τὴν ἀσχήμια τῶν παθῶν, μέ τίς φιληδονες ὀρμές, καὶ ἔβλαψα τὴν ὠραιότητα τῆς δια-νοίας μου.

Ζάλη τῶν κακῶν μέ περισφίγγει· Ἀλλὰ μέ μιά σπλαχνικὴ μεταβολὴ ἄπλωσε καὶ σ' ἐμένα τό χεῖρι ὅπως στόν Πέτρο.

Κηλίδωσα τὸν χιτῶνα τοῦ σώματός μου, καὶ κατα-λέρωσα, Σωτήρα, «Τό κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν». (Τὰ χαρίσματα καὶ τὸν προορισμό μου).

Ἀμαύρωσα (μουντζούρωσα) τὴν ὠραιότητα τῆς ψυχῆς μου μέ τίς ἡδονές τῶν παθῶν, καὶ ἔκανα ὅλο τό νοῦ μου χῶμα ὀλοκληρωτικά.

Ἐέσχισα τὴ στολὴ μου τὴν πρώτη, τὴν ὁποία ὕφανε γιὰ μένα ὁ Πλαστοουργὸς ἀπὸ τὴν ἀρχή, καὶ γι' αὐτό εἶμαι πεσμένος γυμνός.

Εἶμαι ντυμένος μέ ξεσχισμένο ἔνδυμα, τό ὁποῖο μοῦ ὕφανε ὁ διάβολος μέ τὴν κακὴ του συμβουλή, καὶ εἶμαι ντροπιασμένος.

Τὰ δάκρυα τῆς Πόρνης, Σωτήρα μου, φέρνω μπρο-στά σου κι ἐγὼ· Συγχώρησέ με, Σωτήρα, μέ τὴν εὐσπλαχνία σου.

<p>Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τὸ ὠραῖον, καὶ ἠπατήθην τὸν νοῦν, καὶ ἄρτι κείμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.</p> <p>Ἐτέκταινον, ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κακῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἐνα σε ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Θεὸν ἀπάντων ὑμῶν, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἄχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.</p> <p>Ωιδὴ Γ'.</p> <p>«Ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον».</p> <p>Πῦρ παρὰ Κυρίου ποτέ, Κύριος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.</p> <p>Εἰς τὸ ὄρος φεῦγε ψυχὴ, ὥσπερ ὁ Λῶτ ἐκεῖνος, καὶ εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.</p> <p>Φεῦγε ἐμπρησμὸν ὧ ψυχὴ, φεῦγε Σοδόμων καυσίν, φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.</p> <p>Ἥμαρτόν σοι μόνος ἐγώ, ἡμαρτον ὑπὲρ πάντας, Χριστέ Σωτήρ μὴ ὑπερίδης με.</p> <p>Σὺ εἶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ζήτησόν με τὸν ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.</p> <p>Σὺ εἶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἶ ὁ Πλαστοουργός</p>		<p>Ἐρριξα βλέμμα στὴν ὠραιότητα τοῦ φυτοῦ κι ἐξαπατήθηκα κατὰ τὸν νοῦ, καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι πεσμένος γυμνός καὶ καταντροπιασμένος.</p> <p>Ἐκτιζαν στά νῶτα μου (στὴ ράχη μου) ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν παθῶν κάνοντας παρατεταμένη ἐναντίον μου τὴν ἀνομία τους.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἐναν Θεό τῶν πάντων ὑμῶν σέ τρία πρόσωπα, ἐσένα, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀμόλυνη, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητη, ἰκέτευε διαρκῶς, γιὰ νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς.</p> <p>Ωιδὴ Γ'.</p> <p>Ἐπάνω στὴν ἀσάλευτη πέτρα τῶν ἐντολῶν σου, Χριστέ, στερέωσε τὴν Ἐκκλησία σου.</p> <p>Ἀφοῦ ὁ Κύριος ἔβρεξε κάποτε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐπάνω στὴ γῆ τῶν Σοδόμων, τὴν κατέκαυσε.</p> <p>Στὸ ὄρος, ψυχὴ μου σῶσε τὸν ἑαυτό σου, καὶ τρέξε στὴ Σηγῶρ γιὰ νὰ σωθεῖς.</p> <p>Ἀπόφυγε τὸν ἐμπρησμό, ψυχὴ μου, ἀπόφυγε τὸ κάψιμο τῶν Σοδόμων, ἀπόφυγε τὴν καταστροφή τῆς θεϊκῆς φωτιᾶς.</p> <p>Ἀμάρτησα σ' ἐσένα ἐγώ μόνος, ἀμάρτησα περισσότερο ἀπὸ ὅλους, Χριστέ Σωτήρα, μὴ μέ παραβλέψεις.</p> <p>Ἐσύ εἶσαι ὁ καλὸς Βοσκός· Ζήτησε ἐμένα τὸ χαμένο πρόβατο, καὶ ἐπειδὴ πλανήθηκα, μὴ μέ παραβλέψεις.</p> <p>Ἐσύ εἶσαι ὁ γλυκὸς Ἰησοῦς, Ἐσύ εἶσαι ὁ Πλαστοურ-</p>
---	--	--

μου, ἐν σοὶ Σωτὴρ δικαιοθήσομαι.

Ἐξομολογοῦμαι σοι, Σωτὴρ. Ἥμαρτόν σοι ἀμέτρως, ἀλλ' ἄνες ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαχνος.

Δόξα...

Ὡ Τριάς Μονὰς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε θεοδόχε γαστήρ· χαῖρε θρόνε Κυρίου, χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ωιδή. Δ'.

«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε». (Δίς).

Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδης, τὸ πλάσμα σου μὴ παρόψη Δικαιοκρίτα, εἰ καὶ μόνος ἡμαρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον Φιλάνθρωπε· ἀλλ' ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἁμαρτήματα.

Ἐγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζεις, οὐχ ἐτοιμάζῃ. Ὁ καιρὸς συντέμνει, διανάστηθι, ἐγγὺς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς ἐστίν, ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει, τί μάτην ταραττόμεθα;

Ἀνάνηψον ὦ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου ἄς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύταις ἐπ' ὄψεσι

γός μου, μέ τῇ δικῇ σου χάρι, Σωτήρα, θά ἀθωωθῶ.

Σοῦ ἐξομολογοῦμαι, Σωτήρα· Ἀμάρτησα, ἀμάρτησα σ' ἐσένα· Ἀλλὰ ἀνακούφισέ με καὶ συγχώρησέ με ὡς εὐσπλαχνος.

Δόξα...

Ὡ Τριάδα καὶ Μονάδα, Θεέ μου, σῶσε μας ἀπὸ πλάνη καὶ ἀπὸ πειρασμούς καὶ δύσκολες περιστάσεις.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε, ἐσύ πού ἡ κοιλιὰ σου δέχθηκε τὸν Θεό· Χαῖρε, θρόνε τοῦ Κυρίου· Χαῖρε, ἡ Μητέρα τῆς ζωῆς μας.

Ωιδή. Δ'.

Ἄκουσε ὁ Προφήτης γιὰ τὸν ἐρχομό σου καὶ φοβήθηκε, διότι ἐπρόκειτο, νὰ γεννηθεῖς ἀπὸ Παρθένο καὶ νὰ ἐμφανισθεῖς στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔλεγε· Ἄκουσα τὴ φήμη γιὰ σένα, καὶ φοβήθηκα· Δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.

Μὴν παραβλέψεις τὰ δημιουργήματά σου, μὴν ἀγνοήσεις ἐμένα τὸ πλάσμα σου, ἐσύ ὁ δίκαιος Κριτὴς· Ἄν καὶ μόνον ἐγὼ ὡς ἄνθρωπος ἀμάρτησα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο, Φιλάνθρωπε, ἔχεις ὅμως τὴν ἐξουσία, ὡς Κύριος τῶν πάντων, νὰ συγχωρεῖς ἁμαρτήματα.

Ψυχὴ μου, πλησιάζει τὸ τέλος, πλησιάζει καὶ δέ φροντίζεις, δέν ἐτοιμάζεσαι, ὁ καιρὸς εἶναι σύντομος, σήκω· Ὁ Κριτὴς εἶναι κοντά, μπροστά στὴ θύρα· Σάν ὄνειρο, σάν ἄνθος τρέχει ὁ χρόνος τῆς ζωῆς· Γιατί ταραζόμαστε μάταια;

Σύνελθε, ψυχὴ μου, ἀναλογίσου τίς πράξεις σου, πού ἔκανες, καὶ φέρε τις μπροστά στὰ μάτια σου, καὶ

προσάγαγε, καὶ σταγόνας στάλαξον δακρῶν σου, εἰπέ παρηρησία τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῶ, καὶ δικαιώθητι.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἀμάρτημα οὐδὲ πρῶξις, οὐδὲ κακία, ἦν ἐγώ, Σωτῆρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν καὶ λόγον, καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Ἐντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγώ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς οἰκειίας συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ λυτρωτά μου καὶ γνῶστα, φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, καὶ σῶσόν με τὸν δέιλαιον.

Ἡ κλιμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δεῖγμα ψυχῆ μου, πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως, εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρία, βιοῦν ἀνακαινίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ὑπέμεινε δι' ἔνδειαν ὁ Πατριάρχης καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ἵνα τὰς δύο, γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Γυναϊκάς μοι δύο νόει, τὴν πρῶξιν τε καὶ τὴν γνῶσιν ἐν θεωρία, τὴν μὲν Λείαν, πρῶξιν ὡς πολύτεκνον· τὴν Ραχήλ δέ, γνῶσιν ὡς πολύπονον καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ πρῶξις, οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

στάλαξε σταγόνες τῶν δακρῶν σου· Πές με θάρρος τίς πράξεις, τίς σκέψεις σου στὸν Χριστό, γιὰ νὰ ἀθωωθεῖς.

Δέν ὑπῆρξε στή ζωὴ ἀμάρτημα οὔτε πράξη οὔτε κακία, πού δέν ἔσφαλα ἐγώ, Σωτῆρα, μέ τὸν νοῦ, τὸν λόγο καὶ τὴ διάθεση, ἐπειδὴ ἀμάρτησα, ὅπως κανένας ἄλλος ποτέ, καὶ κατὰ τὴ συμπεριφορὰ, καὶ κατὰ τὴ γνώμη, καὶ κατὰ τὴν πράξη.

Γι' αὐτὸ καὶ κατακρίθηκα, γι' αὐτὸ καὶ καταδικάσθηκα ἐγώ ὁ ταλαίπωρος ἀπὸ τὴν ἴδια μου τὴ συνείδηση, ἀπὸ τὴν ὁποία δέν ὑπάρχει στὸν κόσμον τίποτε βιαιότερο (σκληρότερο). Ἐσύ πού εἶσαι Κριτὴς καὶ Λυτρωτῆς καὶ μέ γνωρίζεις, λυπήσου με καὶ λύτρωσέ με, καὶ σῶσε ἐμένα τὸν ἄθλιο (τὸν ταλαίπωρο).

Ἡ σκάλα, πού εἶδε παλαιά ὁ μέγας μεταξύ τῶν Πατριαρχῶν, ὁ Ἰακώβ, εἶναι ὑπόδειγμα ὡς στήριγμα πρακτικῆς ζωῆς, εἶναι δεῖγμα γιὰ ἀνάβαση (πρόοδο) στή γνώση. Ἄν θέλεις λοιπὸν νὰ ζήσεις, ἀνανεώσου, στήν πράξη, καὶ στή γνώση καὶ στή θεωρία.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας ὑπέμεινε ἀπὸ ἀνάγκη ὁ Πατριάρχης, ὁ Ἰακώβ, καὶ τὴν παγωνιά τῆς νύχτας ὑπέφερε, κλέβοντας κάθε μέρα, βόσκοντας τὰ πρόβατα, πυγμαχώντας, ζώντας ὡς δούλος, γιὰ νὰ πάρει συζύγους τίς δύο γυναῖκες.

Ὡς γυναῖκες, παρακαλῶ, νὰ ἔχεις στό νοῦ σου, τὴν πράξη καὶ τὴ γνώση μέ θεῖες ἀποκαλύψεις· Τὴ μὲν Λεία, νὰ τὴν ἔχεις ὡς πράξη, ἐπειδὴ εἶχε πολλά παιδιά, τὴ δέ Ραχήλ ὡς γνώση, ἐπειδὴ ὑπέφερε πολλοὺς πόνους (κόπους)· Διότι, ψυχὴ μου, χωρὶς κόπους, οὔτε πράξη οὔτε

<p>Δόξα...</p> <p>Ἀμέριστον τῆ οὐσία, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον, καὶ σύνθρονον, βοῶ σοι τὸ Ἄισμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος. ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἢ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα, Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.</p> <p>Ἰδιή. Ε'.</p> <p>«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καὶ ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτῆρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου». (Δίς).</p> <p>Ἐν νυκτὶ τὸν βίον μου διήλθον ἀεὶ· σκότος γὰρ γέγονε, καὶ βαθεῖά μοι ἀχλύς, ἢ νύξ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἰόν, Σωτῆρ ἀνάδειξόν με.</p> <p>Τὸν Ρουβὶμ μιμούμενος ὁ τάλας ἐγώ, ἔπραξα ἄθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Ὑψίστου, μιάνας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος.</p> <p>Ἐξομολογοῦμαί σοι, Χριστὲ Βασιλεῦ. Ἕμαρτον ἤμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τῷ Ἰωσήφ, ἀδελφοὶ</p>		<p>θεωρία εἶναι δυνατό νά κατορθωθεῖ</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἀχώριστη στήν οὐσία, ἀσύγχυτη στὰ πρόσωπα σέ ἀνακηρύττουμε, ἐσένα τὴν Τριαδική μίαν Θεότητα, μέ τὴν ἴδια Βασιλεία καὶ τὸν θρόνο· Φωνάζω σ' ἐσένα τὸν μεγάλο Ὑμνο (τὸν τρισάγιο), ὁ ὁποῖος ψάλλεται τρεῖς φορές.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Καὶ γεννᾶς, καὶ εἶσαι Παρθένος, καὶ μένεις καὶ μετὰ δύο στὴ φύση Παρθένος· Αὐτὸς πού γεννήθηκε ἀνακαινίζει τοὺς νόμους τῆς φύσης, καὶ ἡ κοιλία σου ἐγκυμονεῖ, χωρὶς νά γίνεται λεχώνα. Ὅπου θέλει ὁ Θεός, νικιέται ἢ τάξη τῆς φύσης· Διότι πραγματοποιεῖ ὅσα θέλει.</p> <p>Ἰδιή. Ε'.</p> <p>Ἐγώ πού ἀγρυπνῶ ἀπὸ τῆ νύχτα, Φιλάνθρωπε, σέ παρακαλῶ, ὀδήγησε κι ἐμένα στὰ προστάγματά σου, καὶ δίδαξέ με, Σωτῆρα, νά κάνω τὸ θέλημά σου.</p> <p>(Δίς).</p> <p>Πέρασα τὴ ζωὴ μου πάντοτε μέσα σέ νύχτα· διότι ἔγινε γιὰ μένα σκοτάδι καὶ ὀμίχλη ἢ νύχτα τῆς ἁμαρτίας. Ἀλλὰ ἀνάδειξέ με ὡς υἰὸ τῆς ἡμέρας, Σωτῆρα μου.</p> <p>Μιμούμενος τὸν Ρουβὴμ ἐγώ ὁ ταλαίπωρος, ἔπραξα ἀθέμιτο καὶ παράνομο θέλημα κατὰ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, διότι ἐμόλυνα τὸ δικό μου κρεβάτι, ὅπως ἐκεῖνος τοῦ Πατέρα του.</p> <p>Ἐξομολογοῦμαι σ' ἐσένα, Χριστὲ Βασιλιά· Ἀμάρτησα, ἀμάρτησα, ὅπως πρὶν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ,</p>
---	--	---

πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνεΐας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Ὑπὸ τῶν συγγόνων ἡ δικαία ψυχὴ, δέδοτο πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ γλυκύς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὅλη ψυχὴ, ἐπράθης τοῖς κακοῖς σου.

Ἰωσήφ τὸν δίκαιον, καὶ σώφρονα νοῦν, μίμησαι τάλαινα, καὶ ἀδόκιμε ψυχὴ, καὶ μὴ ἀκολασταίνου, ταῖς παραλόγοις ὀρμαῖς, ἀεὶ παρανομοῦσα.

Εἰ καὶ λάκκῳ ᾤκησε ποτὲ Ἰωσήφ, Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς Ταφῆς, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου, ἐγὼ δὲ τί σοι ποτέ, τοιοῦτο προσενέγκω;

Δόξα...

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλὴ οὐσία Μονάς, ἀεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε, ἄνανδρε, Μητροπάρθενε, Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἤνωσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ωιδή. ΣΤ'.

«Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ Αἰδοῦ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου».

πού πούλησαν τὸν καρπὸ τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς σωφροσύνης.

Ἀπὸ τούς ἀδελφούς της ἡ δίκαιη ἐκείνη ψυχὴ δόθηκε, πουλήθηκε στὴν σκλαβιά ὁ γλυκύτατος, πού ἦταν τύπος τοῦ Κυρίου· Ἀλλὰ ἐσύ ἡ ἴδια, ψυχὴ μου, πουλήθηκες στίς κακίες σου.

Τὸν Ἰωσήφ, πού προεικονίζει τὸν δίκαιο καὶ συνετό λογισμό, μιμήσου, ταλαίπωρη καὶ ἀπαράδεκτη ψυχὴ, καὶ μὴ γίνεσαι ἀκόλαστη (ἀνήθικη) μὲ τίς παράλογες ὀρμές παρανομώντας πάντοτε κατὰ τὴ γνώμη.

Μολονότι ὁ Ἰωσήφ κατοίκησε κάποτε σὲ λάκκο, Δέσποτα Κύριε, ἀλλὰ αὐτὸ ἔγινε ὡς προτύπωση τῆς ταφῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεώς σου· Ἐγὼ ὅμως τί τέτοιο ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω;

Δόξα...

Ἐσένα δοξάζουμε, Ἁγία Τριάδα, τὸν ἕνα Θεό· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι ὁ Πατέρας, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀπλὴ οὐσία μονάδα, πού σέ προσκυνοῦμε πάντα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀπὸ σένα ντύθηκε τὴ ζύμη μου (τό σῶμα μου), ἄφθορη, χωρὶς ἄνδρα, Μητέρα Παρθένε, ὁ Θεός, πού δημιούργησε τοὺς αἰῶνες, καὶ ἔνωσε μὲ τὸν ἑαυτό του τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων.

Ωιδή. ΣΤ'.

Κραύγασα μὲ ὅλη τὴν καρδίᾳ μου πρὸς τὸ φιλόανθρωπο Θεό, καὶ μὲ ἄκουσε ἀπὸ τὸν κατώτατο ἄδη, καὶ ἀνέβασε τὴ ζωὴ μου ἀπὸ τὴ φθορά.

Τὰ δάκρυα Σωτῆρ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ τοὺς ἐκ βάθους στεναγμούς, καθαρῶς προσφέρω, βοώσης τῆς καρδίας, ὁ Θεὸς ἡμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι.

Ἐξένευσας ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὥσπερ Δαθὰν καὶ Ἀβειρών· ἀλλὰ φεῖσαι κράξον, ἐξ Ἰαίδου κατωτάτου, ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ὡς δάμαλις ψυχὴ παροιστήσασα, ἐξωμοιώθης τῷ Ἐφραΐμ, ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον τὸν βίον πτερωθεῖσα πράξει, νῶ καὶ θεωρία.

Ἡ χεὶρ ἡμᾶς Μωσέως πιστώσεται, ψυχὴ, πῶς δύναται Θεός, λεπρωθέντα βίον, λευκάναι καὶ καθάραι· καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτήν, κᾶν ἐλεπρώθης.

Δόξα...

Τριάς εἶμι ἀπλή ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη, ὁ Πατὴρ φησι καὶ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.

Κοντάκιον.

Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; Τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι.

Τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου, Σωτήρα, καὶ τοὺς στεναγμούς ἀπὸ τὰ βάθη μου, τοὺς προσφέρω καθαρὰ, ἐνῶ ἡ καρδιά μου φωνάζει· Θεέ μου, ἡμάρτησα, συγχώρησέ με.

Απομακρύνθηκες, ψυχὴ μου, ἀπὸ τὸν Κύριό σου, ὅπως ὁ Δαθὰν καὶ ὁ Ἀβειρών· Ἀλλὰ φώναξε μέ ὅλη τὴν καρδιά σου, σπλαχνίσου με, γιὰ νὰ μὴ σέ καταπιεῖ τὸ χάσμα (τὸ ρῆγμα) τῆς γῆς.

Σὰν ἀγελάδα, ψυχὴ μου, πού τρελάθηκε, ἐξομοιώθηκες μέ τὸν Ἐφραΐμ· Σὰν ζαρκάδι σῶσε τὴ ζωὴ σου ἀπὸ τίς παγίδες, παίρνοντας φτερά μέ τὴν πράξη, μέ τὸ νοῦ καὶ μέ τὴ θεωρία (τὴ θέαση τοῦ Θεοῦ).

Τὸ χεῖρι τοῦ Μωυσῆ θὰ μᾶς πιστοποιήσῃ, ψυχὴ μου, πῶς μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ λευκάνει καὶ νὰ καθαρῖσει, ζωὴ πού λεπρώθηκε· Καὶ μὴν ἀπελπισθεῖς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, ἔστω κι ἂν κόλλησες λέπρα.

Δόξα...

Εἶμι Τριάδα ἀπλή καὶ ἀδιαίρετη, πού διαιροῦμαι σὲ πρόσωπα, καὶ ὑπάρχω Μονάδα ἠνωμένη ὡς πρὸς τὴ φύση· Λέγει ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου γέννησε γιὰ μᾶς Θεό, πού πῆρε μορφή, ὅπως ἐμεῖς· Τὸν ὅποῖον ὡς Κτίστη τῶν πάντων ἰκέτευε, Θεοτόκε, γιὰ νὰ δικαιωθοῦμε μέ τίς δικές σου πρεσβεῖες.

Κοντάκιον.

Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, σήκω, γιὰτί κοιμᾶσαι; Τὸ τέλος πλησιάζει καὶ πρόκειται, νὰ ταραχθεῖς (νὰ

Ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ωιδή. Ζ'.

«Ἠμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός». (Δίς).

Ἠμάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου, ὅτι ἐν ἀμαρτίαις προήχθην, καὶ προσέθηκα τοῖς μώλωψι τραῦμα ἐμοί, ἀλλ' αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου, ἴδε μου τὴν ταπείνωσιν, ἴδε καὶ τὴν θλίψίν μου, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου νῦν, καὶ αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτέ, ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους, πάρεργον τὸ βασίλειον εὔρε, πρὸς ἀνάρρησιν. Ἀλλ' ὄρα μὴ λάθης σαυτήν, τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις σου, προκρίνουσα τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δαυῖδ ποτέ, ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἡμαρτε διττῶς ψυχὴ μου, βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς μοιχείας, τῷ δὲ δόρατι ἀλοῦς τῆς τοῦ φόνου ποιῆς. Ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ὀρμαῖς.

ἀναστατωθεῖς): Σύνελθε λοιπόν, γιὰ νὰ σέ λυπηθεῖ ὁ Χριστὸς ὁ Θεός, πού εἶναι παντοῦ παρῶν καὶ γεμίζει τὰ πάντα.

Ωιδή. Ζ'.

Ἀμαρτήσαμε, ἀνομήσαμε, ἀδικήσαμε ἐνώπιόν σου, οὔτε τηρήσαμε, οὔτε πράξαμε, καθὼς μᾶς πρόσταξες. Ἀλλὰ μὴ μᾶς παραδώσεις σέ ἀφανισμό, Θεέ τῶν πατέρων.

(Δίς).

Ἀμάρτησα, ἔσφαλα, ἀγνόησα τὴν ἐντολή σου, διότι πρόκοψα σέ ἀμαρτίες, καὶ πρόσθεσα στά κλειστά τραύματα, ἀνοιχτό τραῦμα στὸν ἑαυτό μου. Ἀλλὰ Ἐσύ ἐλέησέ με ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ Θεός τῶν πατέρων.

Τὰ κρυφὰ τῆς καρδιάς μου ἐξομολογήθηκα σ' ἐσένα τὸν Κριτῇ μου· Δές τὴν ταπείνωση, δές καὶ τὴ θλίψη μου, καὶ δῶσε προσοχή τώρα στὴ δίκη μου· Καὶ ἐλέησέ με ὁ ἴδιος, ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ Θεός τῶν πατέρων.

Ὁ Σαοὺλ κάποτε, ἐπειδὴ ἔχασε τοὺς ὄνους (τά γαῖ-δουράκια) τοῦ πατέρα του, ψυχὴ μου, βοῆκε τυχαῖα τὸ βασίλειο, γιὰ νὰ ἀνεβεῖ στό θρόνο. Ἀλλὰ πρόσεχε, μὴ ξεγελάσεις τὸν ἑαυτό σου προτιμώντας τίς κτηνώδεις ὀρέξεις σου ἀπὸ τὴ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Δαυῖδ ὁ προπάτορας κάποτε ἀμάρτησε διπλά, ψυχὴ μου, ἐπειδὴ χτυπήθηκε μὲ τό βέλος τῆς μοιχείας, καὶ αἰχμαλωτίσθηκε μὲ τό κοντάρι τοῦ ἐγκλήματος τοῦ φόνου. Ἀλλὰ ἐσύ ἢ ἴδια εἶσαι ἄρρωστη στά βαρύτερα ἀπὸ τὰ ἔργα, δηλαδή στίς ὀρμές τῆς προαιρέσεώς σου.

Συνῆψε μὲν, ὁ Δαυῖδ ποτέ, ἀνομήματι τὴν ἀνομίαν· φόνῳ γὰρ τὴν μοιχείαν ἐκίονα, τὴν μετάνοιαν εὐθύς παραδείξας διπλῆν. Ἀλλ' αὐτὴ πονηρότερα εἰργάσω, ψυχὴ, μὴ μεταγνοῦσα Θεῶ.

Δαυῖδ ποτέ ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὗ τὴν προᾶξιν ἐλέγχει, ἣν εἰργάσατο κραυγάζων· Ἐλέησόν με· σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῶ, αὐτὸς καθάρισόν με.

Δόξα...

Τριάς ἀπλή ἀδιαίρετε, Ὁμοούσιε Μονὰς ἅγια, φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἁγίον ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς· ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζῶν καὶ ζωάς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προημέμφασ ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

Ωιδὴ Η'.

«Ὁν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας». (Δίς).

Ἡμαρτηκότα, Σωτῆρ ἐλέησον, διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦντα, οἰκτεῖρησον βοῶντα· Ἡμαρτόν σοι, σῶσον, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Συνέδεσε βέβαια κάποτε ὁ Δαῖδ τό ἕνα ἀνόμημα μέ τὴν ἄλλη ἀνομία· Διότι μέ τό φόνο ἀνεμείγνυε τὴ μοιχεία, δείχνοντας ὁμως ἀμέσως διπλὴ τὴ μετάνοια. Ἀλλὰ ἐσύ, ψυχὴ μου, ἔπραξες πονηρότερα, χωρὶς νά μετανοήσεις ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Δαυῖδ κάποτε ὕψωσε ὡς εἰκόνα ἐπάνω σέ στήλη, ἀφοῦ τόν συνέγραψε, ψαλμό μέ τόν ὁποῖο καταδικάζει τὴν πράξη πού ἔκανε, κραυγάζοντας· Ἐλέησέ με, Διότι σ' ἐσένα ἀμάρτησα, τόν Θεό τῶν πάντων, Ἐσύ καθάρισέ με.

Δόξα...

Τριάδα ἀπλή, ἀδιαίρετη, μέ τὴν ἴδια οὐσία καὶ μία φύση, τρία φῶτα καὶ ἕνα φῶς, καὶ τρία ἅγια καὶ ἕνα ἅγιο ὑμνεῖται, ὁ Θεός, ἡ Ἅγία Τριάδα. Ἀλλὰ ἀνύμνησε, δόξασε, ψυχὴ μου, ζῶν καὶ ζωές, τόν Θεό τῶν πάντων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σέ ὑμνοῦμε, σέ εὐλογοῦμε, σέ προσκυνοῦμε, Θεογεννήτρια· Διότι γέννησες τόν ἕνα ἀπό τὴν ἀχώριστη Τριάδα ὡς Υἱό καὶ Θεό· Καὶ ἡ ἴδια ἀνοιξες προκαταβολικά τὰ ἐπουράνια, γιά μᾶς πού εἴμαστε στή γῆ.

Ωιδὴ Η'.

Αὐτόν πού δοξάζουν οἱ στρατιές τῶν οὐρανῶν, καὶ φρίττουν τὰ Χερουβίμ καὶ τὰ Σεραφίμ κάθε ζωντανό καὶ κτίσμα, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. (Δίς).

Ἐπειδὴ ἀμάρτησα, Σωτῆρα μου, ἐλέησέ με, παρακίνησέ μου τό νοῦ, νά ἐπιστρέψω, δέξου με μετανοημένο, σπλαχνίσου με, καθὼς φωνάζω· Ἀμάρτησα σ' ἐσένα, παρανόμησα, ἐλέησέ με.

Ὁ διφρηλάτης Ἡλίας ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς οὐρανόν, ἤγετο ὑπεράνω, ποτέ τῶν ἐπιγείων· τούτου οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἄνοδον ἀναλογίζου.

Ὁ Ἐλισσαῖος, ποτέ δεξάμενος, τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλῆν, χάριν παρὰ Κυρίου, αὐτὴ δὲ, ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ρεῖθρον πρότερον, τῇ μηλωτῇ Ἡλιοῦ, δι' Ἐλισσαίε, ἔστη ἔνθα καὶ ἔνθα, αὐτὴ δὲ, ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ἡ Σωμανίτις, ποτέ τὸν δίκαιον, ἐξένισεν ὦ ψυχὴ, γνώμη ἀγαθῇ· σὺ δὲ οὐκ εἰσωκίσω, οὐ ξένον, οὐχ ὀδίτην· ὅθεν τοῦ νυμφῶνος, ῥιφήση ἔξω θρηνωδοῦσα.

Τοῦ Γιεζῆ, ἐμιμήσω τάλαινα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαράν, πάντοτε, ψυχὴ, οὐ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου κἄν ἐν γῆρει, φεῦγε τῆς γεέννης, τὸ πῦρ ἐκστᾶσα τῶν κακῶν σου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα τόν Κύριον.

Ἄναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννητορ, Πατρὸς ἀναρχοῦ Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον· Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ ἀρματηλάτης Ἡλίας, ἀνεβασμένος σάν σέ ἄρμα ἐπάνω στίς ἀρετές ὁδηγήθηκε κάποτε πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ψηλότερα ἀπὸ τὰ ἐπίγεια· Ἐκείνου λοιπόν, ψυχὴ μου, τὴν ἄνοδο ἔχε στό νοῦ σου.

Ὁ Ἐλισσαῖος κάποτε, ὅταν δέχθηκε τὴ μηλωτὴ (τὴν προβιά) τοῦ Ἡλία, ἔλαβε διπλὴ χάρη ἀπὸ τόν Κύριον· Ἐσύ ὅμως, ψυχὴ μου, δέ συμμετέσχες σ' αὐτὴ τὴ χάρη ἀπὸ ἔλλειψη ἐγκρατείας.

Τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰορδάνη παλαιὰ μέ τὴ μηλωτὴ (τὴν προβιά) τοῦ Ἡλία, πού κρατοῦσε ὁ Ἐλισσαῖος, χωρίσθηκε ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κει· Ἐσύ ὅμως, ψυχὴ μου, δέ συμμετέσχες σ' αὐτὴ τὴ χάρη ἀπὸ ἔλλειψη ἐγκρατείας.

Ἡ Σωμανίτισσα κάποτε φιλοξένησε τόν δίκαιο, ψυχὴ μου, μέ ἀγαθὴ γνώμη· Ἐσύ ὅμως δέ φιλοξένισες οὔτε ξένον οὔτε ταξιδιώτη· Γι' αὐτό θά ριχθεῖς κλαίοντας ἔξω ἀπὸ τόν νυμφῶνα (τό σπίτι τοῦ γάμου).

Πάντοτε μιμήθηκες, ταλαίπωρη ψυχὴ, τὴν ἀκάθαρτη γνώμη τοῦ Γιεζῆ· Τοῦ ὁποίου τὴ φυλαργυρία ἀπόθεσέ την, ἔστω τώρα στά γεράματα· Ἀπόφυγε τὴ φωτιά τῆς κολάσεως ἀφοῦ ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ τίς κακίες σου.

Δοξολογοῦμε Πατέρα Υἱόν καὶ ἅγιο Πνεῦμα τόν Κύριον.

Ἄναρχε Πατέρα, Υἱέ μαζί καί σύ ἀναρχε, Πνεῦμα τῆς Ἀλήθειας, Ἐσύ Πατέρα πού γέννησες τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐσύ Λόγε τοῦ ἀναρχοῦ Πατέρα, καί ἐσύ Ἅγιο Πνεῦμα, πού δίνεις τὴ ζωὴ καὶ δημιουργεῖς, Τριάδα Μονάδα, ἐλέησέ με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοητὴ πορφύρις, τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Ὡιδή. Θ'.

«Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάδρου, ἄφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις. Διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν».

(Δίς).

Ὁ νοῦς τετραματίσται, τὸ σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἡσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διὸ μοι τάλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερευνησαὶ τὰ σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχὴ, τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκείνου, πᾶσαν ἐνδιάθετον, γραφὴν ἱστοροῦσάν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους, ὧν τοὺς δευτέρους ὦ ψυχὴ, ἐμιμήσω, οὐ τοὺς πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

Ὁ Νόμος ἡσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφὴ δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημέληται, Προφηταὶ ἠτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος· αἱ τραυματίαι σου ὦ ψυχὴ, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, ἰατροῦ τοῦ ὑγιουντός σε.

Τῆς Νέας παράγω σοι, Γραφῆς τὰ

Σάν ἀπό βαφὴ πορφύρας, Ἀμόλυντη, τὸ πνευματικὸ κόκκινο βασιλικὸ ἔνδυμα τοῦ Ἐμμανουήλ (τοῦ Χριστοῦ), δηλαδή ἡ σὰρκα του, τὸ σῶμα του ὑφάνθηκε μαζί σου· Γι' αὐτὸ ἀληθινὰ σὲ τιμοῦμε ὡς Θεοτόκο.

Ὡιδή Θ'.

Ἡ γέννηση μετὰ ἀπὸ σύλληψη, χωρὶς μεσολάβηση συζύγου, εἶναι ἀνεξήγητη· Ἡ ἐγκυμοσύνη Μητέρας ἀνύπανδρης δὲν ἐπέφερε φθορὰ τῆς παρθενίας· Διότι ἡ γέννηση τοῦ Θεοῦ ἀνακαινίζει τοὺς φυσικοὺς νόμους· Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ γεννιές, ὡς Μητέρα, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, σὲ μεγαλύνουμε ὀρθόδοξα. (Δίς).

Ὁ νοῦς εἶναι τραυματισμένος, τὸ σῶμα εἶναι ἐξασθενημένο, τὸ πνεῦμα εἶναι ἄρρωστο· ὁ λόγος ἐξασθένησε, ἡ ζωὴ νεκρώθηκε, τὸ τέλος εἶναι μπροστά στὴ θύρα· Γι' αὐτὸ, ταλαίπωρη ψυχὴ μου, τί θὰ κάνεις, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς νὰ κάνει ἔρευνα στὰ δικά σου τὰ ἔργα;

Παρουσίασα μπροστά σου, ψυχὴ, τὴν κοσμογονία τοῦ Μωσῆ, Καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ὅλο τὸν ἐσωτερικὸ νόμο, τὴ συνείδηση, πού σοῦ εἶπε τὴν ἱστορία δικαίων καὶ ἀδίκων· Ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ψυχὴ, μιμήθηκες τοὺς δευτέρους, καὶ ὄχι τοὺς πρώτους, ἀμαρτάνοντας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Νόμος ἐξασθένησε, τὸ Εὐαγγέλιο παραμένει ἀνενεργό, καὶ κάθε Γραφὴ παραμελήθηκε ἀπὸ σένα· οἱ Προφῆτες ἀτόνησαν ὅπως καὶ τὰ λόγια κάθε Δικαίου, τὰ τραύματά σου, ψυχὴ, πολλαπλασιάσθηκαν, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἰατρός πού νὰ σὲ ἐξυγιάνει.

Σοῦ παρουσιάζω τὰ ὑποδείγματα τῆς Νέας Γραφῆς

ὑποδείγματα, ἐνάγοντά σε, ψυχή πρὸς κατάνυξιν, δικαίους οὖν ζήλωσον, ἁμαρτωλοὺς ἐκτρέπου, καὶ ἐξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαῖς τε καὶ νηστείαις, καὶ ἀγνείᾳ καὶ σεμνότητι.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, καλέσας εἰς μετάνοιαν, ληστὰς καὶ πόρνας, ψυχή μετανόησον, ἢ θύρα ἠνέωκται, τῆς Βασιλείας ἤδη, καὶ προαρπάζουσιν αὐτήν, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἁμαρτίας δίχα, ὑπογραμμὸν σοι ὦ ψυχή, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστὸς Μάγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δῆμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραλέαν Χήραν, ὧν οὐκ ἐζήλωσας ψυχή, οὐ τὰς πράξεις, οὐ τὸν βίον, ἀλλ' οὐαὶ σοι ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπέινασε, δεικνὺς τὸ ἀνθρώπινον. Ψυχή μὴ ἀθυμήσης, ἂν σοι προσβάλλῃ ὁ ἐχθρός, προσευχῇ τε καὶ νηστείᾳ, ἐκ ποδῶν ἀποκρουσθήτω σοι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀνδρέα σεβάσμιε καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων, ἵνα ρυσθῶμεν πάσης ὀργῆς καὶ

(τῆς Καινῆς Διαθήκης), γιὰ νὰ σέ ὀδηγήσουν, ψυχή μου, στήν κατάνυξη· Ζήλεψε λοιπὸν τοὺς Δικαίους δεῖξε ἀποστροφή στοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ κάνε συγχωρητικὸν Χριστὸ μέ προσευχές, μέ νηστεῖες καὶ μέ σεμνότητα.

Ὁ Χριστὸς ἔγινε ἄνθρωπος, ἀφοῦ συναναστράφηκε μαζί μου σαρκικά, καὶ ὅλα ὅσα ἀνήκουν στή φύση μου τὰ ἐκπλήρωσε, χωρὶς τὴν ἁμαρτία· ποδεικνύοντας, ψυχή, ὑπογραμμὸ (παράδειγμα) καὶ εἰκόνα τῆς δικῆς του συγκαταβάσεως (ἀγάπης, εὐσπλαχνίας).

Ὁ Χριστὸς ἔγινε ἄνθρωπος, καλώντας σέ μετάνοια ληστὲς καὶ πόρνες· Ψυχή μετανόησε, ἢ θύρα τῆς Βασιλείας εἶναι ἤδη ἀνοιχτή· Καὶ τὴν ἀρπάζουν πιο μπροστά, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶνες, καὶ μοιχοὶ πού μεταστρέφονται.

Ὁ Χριστὸς ἔσωσε τοὺς Μάγους, τοὺς Βοσκούς τοὺς κάλεσε κοντά του, τὰ πλήθη τῶν Νηπίων τὰ ἀνέδειξε Μάρτυρες, Γέροντα δόξασε (τόν Συμεών), καὶ γηραλέα χήρα (τὴν Ἄννα)· Τῶν ὁποίων δὲν ζήλεψες, ψυχή, οὔτε τίς πράξεις, οὔτε τὴ ζωὴ· Ἀλλὰ ἀλλοίμονό σου, ὅταν θὰ κρίνεσαι.

Αφοῦ νῆστεψε ὁ Κύριος σαράντα μέρες στήν ἐρημο, ὕστερα πείνασε, δείχνοντας τὴν ἀνθρώπινη φύση του. Ψυχή, μὴ μελαγχολήσεις· Ἄν σοῦ ἐπιτεθεῖ ὁ ἐχθρός, ἄς ἀποκρουσθεῖ μακριὰ ἀπὸ σένα καὶ μέ προσευχές καὶ μέ νηστεῖες.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ τριμακάριστε Πατέρα, Ποιμένα τῆς Κρήτης, μὴ παύσεις νὰ παρακαλεῖς γιὰ μᾶς πού σέ ὑμνοῦμε, νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ κάθε ὀργὴ καὶ θλίψη

<p>θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῆναι οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην αἰεί. Δόξα...</p> <p>Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωὴν, καὶ ζωὰς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὴν πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ Πάνα- γενε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.</p> <p>Τά λοιπὰ τοῦ Μεγ. Ἀποδείπνου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 197-204).</p>		<p>καὶ φθορά, καὶ νά λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὰ σφάλματα, ἐμεῖς πού τιμοῦμε τὴ μνήμη σου πάντοτε. Δόξα...</p> <p>Τὸν Πατέρα ἅς δοξάσουμε, τὸν Υἱὸν ἅς ὑπερυψώσουμε, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέ πίστη ἅς τό προα- κυνήσουμε, Τριάδα ἀχώριστη, Μονάδα στήν οὐσία, ὡς ἓνα φῶς (Μονάδα) καὶ καί τρία φῶτα (Τριάδα) καὶ μία ζωή, καὶ τρεῖς ζωές, ἡ ὁποία ζωοποιεῖ καὶ φωτίζει τὰ πέ- ρατα.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὴν πόλη σου φύλαττε, Θεογεννήτρια πάναγνη, πού μέ τὴ δική σου βοήθεια βασιλεύοντας μέ πίστη, ἀπό σένα παίρνει δύναμη, μέ τὴ βοήθειά σου νικώντας τρέ- πει σέ φυγὴ κάθε πειρασμό, καὶ λαφυραγωγεῖ τοὺς ἐχθρούς, καὶ κυβερνᾷ τοὺς ὑπηκόους.</p> <p>Τά ὑπόλοιπα τοῦ Μεγ. Ἀποδείπνου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 197-204).</p>
--	--	--